

اداره خاهاسي :

مطبعه مجتهد بازارى صاحبمجله خاهاسي

آبولا

صاحب امتياز و مدير مسلول :

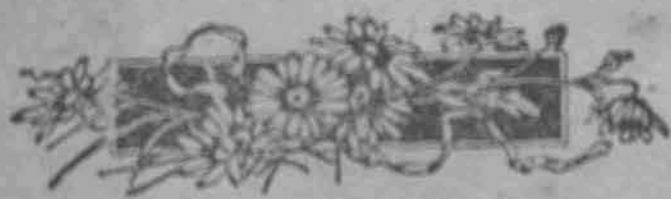
آريستورولوس د. خريستيباس

'Ασ'Ολα

Τεμάχος γρυσ. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΑΠΟ τὴν Δευτέραν εἰσερχόμεθα, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, αἱ ὁποῖοι ἦσαν σοφοὶ διδάσκαλοι καὶ ἰατροὶ, ἵδρυσαν τὴν νηστείαν αὐτὴν διὰ λόγους συντριβῆς, διὰ σωματικὸν περιορισμὸν καὶ διὰ τὴν πνευματικὴν γαλήνην.

Εἰδεύρετε τὰ ὠραία τροπάρια καὶ τοὺς κατανοκτικούς ψαλμούς, ποὺ ψάλλονται εἰς τὰς ἐκκλησίας μας κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν. Ὅλα τὰ ὠραία καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα : ἡ μετάνοια, ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ταπεινοφροσύνη, ὅλα αὐτὰ αἱ μεγάλαι καὶ χριστιανικαὶ ἀρεταί, ἐξαίρονται καὶ τίθενται ὡς παράδειγμα καὶ ὡς τύπος διὰ κάθε χριστιανὸν καὶ κάθε ἀνθρώπον.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει πάντοτε μὲν, ἰδιαιτέρως δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἡ Ἐκκλησία μας. Ἄς προσέξωμεν εἰς ὅσα μᾶς λέγει.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ σημειώσετε, ὅτι ἡ νέα περίοδος αὐτῆ τοῦ χρόνου, ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, δύναται νὰ μᾶς δώσῃ καὶ ἕν ἄλλο παράδειγμα καὶ μίαν ἄλλην ὑποθήκην : τὴν ὑποθήκην τῆς ἐργασίας.

Μάλιστα, ἀνοίγονται ἐμπρὸς μᾶς πενήντα σχεδὸν ἡμέραι, αἱ ὁποῖαι δὲν διακόπτονται, καθὼς αἱ ἄλλαι περίοδοι τοῦ ἔτους, μὲ ἑορτὰς καὶ μὲ ἄλλας διακοπὰς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὁ καιρὸς γίνεται γλυκύτερος, τὸ ἄρ μᾶς προσμεῖδιζ μὲ τὰ πρῶτα τὰ δειλὰ λουλουδάκια καὶ ἡ φύσις παρουσιάζει εἰς τὰ μάτια μᾶς πλεον τὴν διαρκῆ ἐργασίαν τῆς.

Ὅλα ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μᾶς ἐξελλίσσονται, ὅλα ἐμορφαίνου, στολίζονται μὲ τὰ πειὸ ὠραία τῶν χρώματα. Οἱ κάρποι, τὰ βουνά, τὰ χωρῆφια, οἱ κήποι, ὅλα ἐτοιμάζονται, ὁ ἥλιος ἀκόμη γίνεται ἐργατικώτερος. Ἐξυπνὲς τὸ πρωὶ ἐνωρίτερα, τὸ βράδυ κατακλύεται ἀργότερα. Βλέπετε καὶ αὐτὸς μᾶς δεικνύει, ὅτι τὰρα ἐργάζεται περισσότερον καὶ προθυμώτερον.

Ἐχομεν, ἀρά γε, ἡμεῖς δικαίωμα νὰ καθυστερήσωμεν εἰς τὴν τόσον μεγάλην κίνησιν, εἰς τὴν τόσον γενικὴν αὐτὴν τῆς φύσεως ἐργασίαν;

Ἐνθ' ὅλα στολίζονται, ἐξελλίσσονται, προσδεύου, μᾶς ἐπιτρέπεται ἡμεῖς νὰ μένωμεν ἀδρανεῖς, νὰ μὴ στολίζωμεν τὴν ψυχὴν μᾶς, νὰ μὴ μορφώσωμεν τὸ πνευμά μᾶς, νὰ μὴ διαπλάττωμεν τὴν καρδίαν μᾶς; μᾶς ἐπιτρέπεται μόνοι ἡμεῖς νὰ ἀρνούμεθα νὰ συμμετάσχωμεν εἰς ὄλην αὐτὴν τῆς φύσεως τὴν ἐργατικότητα;

Ὅχι! ἡ περίοδος τῆς Μεγάλῃς Τεσσακοστῆς, εἶναι περίοδος νέα, εἶναι περίοδος ἀνακαινιστικῆ δι' ὄλους. Πρέπει νὰ ἐργασώμεν κατ' αὐτὴν, νὰ κανονίσωμεν τὰς ὥρας τῆς ἐργασίας μᾶς καὶ νὰ ὀρίσωμεν ἕνα σκοπὸν, τὸν ὁποῖον καὶ νὰ φθάσωμεν.

Πρέπει νὰ ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ κανονίσωμεν τὴν ἐργασίαν ὄλων μὲν, ἀλλὰ ἰδιαιτέρως τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ποὺ δὲν διακόπτονται ἀπὸ ἑορτὰς καὶ ἀπὸ διάφορα κοινωνικὰ ἐμπόδια, τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ποὺ φέρου ὄλας τὰς καλλονὰς τῆς πρώτης ἀνοίξεως.

Καὶ ἄλλοτε, ἀγαπητοὶ φίλοι, σὰς ἔλεγα τὰ καλὰ τῆς ἐργασίας. Ἄς ἀγαπήσωμεν τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ὄχι μόνον μᾶς σώζει ἀπὸ ὄλας τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, ὄχι μόνον μᾶς ἐξασφαλίζει τὴν ἀξιοπρέπειαν ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ μᾶς

προσφέρει μίαν ὄλων διόλου ἰδιαιτέραν ἀνακούφισιν.

Ὅταν δὰ μεγαλώσετε, δὰ ἴδῃτε καὶ δὰ ἐννοήσετε τὸ καλὸν αὐτὸ τῆς ἐργασίας. Ὅταν σὰς ἔλθου αἱ δλίψεις, αἱ ψυχικαὶ ταλαιπωρία, ἡ μελαγχολία καὶ ἄλλα φοβερά δεινά, τὰ ὁποῖα φέρει ἡ ἐξάντλησις καὶ ἡ νευρικὴ κατάπτωσις, τότε δὰ ἐννοήσετε, ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι ἡ καλλίτερα παρηγορία σας. Ὅταν δοκιμάσετε τὰς πικρίας τῶν φίλων, ὅταν αἰσθανθῆτε, ὅτι ὁ γύρω κόσμος σὰς ἐπίκρανε, ὅταν δὰ διαψευσθῆτε αἱ ἐλπίδες σας, τότε δὰ ἐκτιμήσετε τὴν ἐργασίαν, τότε δὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι εἰς αὐτὴν εὐρίσκεται ὁ πιστότερος φίλος, ὁ εὐκρινέστερος σύντροφος, ὁ καλλίτερος σύμβουλος.

Ἄλλὰ, διὰ νὰ δώσῃ ἡ ἐργασία τὰ ἀγαθὰ τῆς αὐτῆ, πρέπει νὰ τὴν ἀγαπήσετε, πρέπει νὰ συνειθίσετε εἰς αὐτὴν καὶ ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία.

Ἐχετε ἐμπρὸς σας πενήντα σχεδὸν ἡμέρας. Ἀναλάβετε τὴν ὀποχρέωσιν νὰ κάμετε κάποιο ἔργον, νὰ κατορθώσετε κάτι καλὸν, νὰ πλουτίσετε τὴν ψυχὴν σας μὲ ὠφελίμους γνώσεις καὶ τὴν καρδίαν σας μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ρίψατε μιὰ ματιὰ ἐξω. Ἡ φύσις ἀρχίζει τὴν ἀνακαινισίαν τῆς, ὁ ἥλιος ἐγκαινίζει τὴν ἐργατικότητα. Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀνακαινισθώμεν, δὲν πρέπει νὰ φανώμεν ἐργατικώτεροι;

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ'Ολα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΩΝ
Μετ' ἰδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένου ἐβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΡΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 60
> τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 20

Ἄι ἔγγραφαί προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ἘΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΙΣΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΔΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Η ΡΟΖΑ ἦτο μόλις δώδεκα ἐτῶν, ὅταν ἔχασε τὴν ἀγαπημένην τῆς μητέρα. Ἐμεινε, λοιπόν, τόσο μικρά, ὀρφανή μαζί με τέσσαρα μικρότερα ἀδελφάκια τῆς.

Φαντάζεσθε τὴν λύπην τοῦ πατέρα καὶ τὴν λύπην τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον πια κανένα ἄλλον προστάτην διὰ τὰ περιποιητὰ, διὰ τὰ συμβουλευτὰ, διὰ τὰ φροντίξῃ δι' αὐτὰ, ὅταν ὁ πατέρας θὰ ἦτο ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν δουλείαν.

Ὁ πατέρας, ὁ κὺρ-Πέτρος, ἦτο γεωργός. Τὸ ἴδιο βράδυ τῆς κηδείας, ὅταν ἐπέστρεψαν ὄλοι κλαίμενοι ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, ὁ πατέρας ἔβαλε τὰ μικρότερα παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦν καί, ὅταν αὐτὰ ἀπεκοιμήθησαν, ἐπῆρε τὴν Ρόζαν εἰς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἀγαπητή μου κόρη, εἴμεθα πολὺ δυστυχεῖς καὶ ἀξιολύπητοι, διότι ἐχάσαμεν τὴν μητέρα σου, ποῦ ἀγαποῦσεν ὄλους μας τόσο, καὶ ἡ ὁποία μᾶς ἐπεριποιεῖτο καὶ ἐφρόντιζε διὰ μᾶς καὶ διὰ τὴν ἀνατροφὴν σου. Σὺ εἶσαι πολὺ μικρὰ ἀκόμη, ὥστε δὲν θὰ εἴμπορέσης νὰ κάμῃς τῆς δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ ἐγὼ εἶμαι πολὺ πτωχός, ὥστε δὲν θὰ εἴμπορέσω νὰ πληρώσω ὑπηρετίαν διὰ νὰ σὰς περιποιητῶ. Αὐτὰ, ἀγαπητή μου κόρη, σκέπτομαι καὶ λυκοῦμαι. Δὲν ξέρω τί νὰ κάμω.

Ἡ καλὴ κόρη ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, ὅταν ἤκουσε διὰ τὴν ἀποθανοῦσαν μητέρα τῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχε καταλάβει τὸ τί ἔχασεν.

— ὦ! τὴν καλὴ μου μητέρα! ὦ! τὴν μαρούλα μου, ποῦ μᾶς ἀγαποῦσε τόσο! Πατέρα, τὴν ἐχάσαμε! ἀλλοίμονον! εἴμεθα ὀρφανὰ!

Καὶ ὁ πατέρας, ἂν καὶ ἤθελε νὰ μὴ φανῇ τόσο λυπημένος ἐμπρὸς εἰς τὴν κόρην του διὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας, ἐν τούτοις, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρηθῆσθαι τὰ δάκρυά του

καὶ ἔφερε συχνὰ τὸ μανδύλι του εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦψωσαν τότε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ παρεκάλεσαν νὰ ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν τῆς.

Ἐπειτα ἡ Ρόζα, ὡσὰν νὰ ἐπῆρε κάποιαν δύναμιν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν πατέρα τῆς:

— Πατέρακι, πολλές φορές ἐβοήθησα τὴν μαμὰ εἰς τῆς δουλειῆς τοῦ σπιτιοῦ καὶ ξέρω πῶς τῆς ἔκαμνε. Μὴ ἀνησυχῆς διόλου, πατέρα, καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Μὰ, καλὴ μου κόρη, σὺ δὲν θὰ εἴμπορέσης ποτὲ νὰ στρώσης ἔστω καὶ ἓνα κρεβάτι πῶς θὰ περιποιηθῆς τὰ παιδιὰ, πῶς θὰ προφθάσης ὅλες τῆς ἄλλες δουλειῆς;

— Μὴ σὰς μέλει, πατέρα, θὰ τὰ κατορθώσω ὅλα. Ἐχομεν καὶ καλὰς γειτόνισσες, αἱ ὁποῖαι θὰ μὲ βοηθοῦν καὶ κάμμιὰ φορά σὲ ὅσα δὲν θὰ κατορθώσω νὰ κάμω.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωὶ ἡ Ρόζα ἐσηκώθη τόσο ἔνωρίς, ὅσον καὶ ὁ πατέρας τῆς, πρὶν σχεδὸν ξημερώσῃ. Ἄναψε φωτιά καὶ ἔβαλε νερὸ νὰ βράσῃ διὰ τὸ πρωῖνὸ τσαΐ, ἔπειτα ἐσκούτισε τὴν κάμαρα ἔως καὶ εἰς τὴν γωνίαν, καὶ ἐκαθάρισε τὰ ἐπιπλα μὲ πολλὴν προσοχὴν.

Ἐπειτα ἔψησε τὸ τσαΐ, τὸ ὁποῖον εἶπεν ὁ πατέρας πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν δουλείαν.

Ὅταν ὁ πατέρας ἐφύγεν, ἡ Ρόζα ἐξύπνησε τὸν ἀδελφόν τῆς Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ἦτο δέκα ἐτῶν, τὸν ἔνδυσεν, καὶ τότε καὶ τὰ δύο ἀδελφία προσηυχῆθησαν εἰς τὸν Θεὸν νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μητέρας των καὶ νὰ τὰ προστατεύσῃ εἰς τὴν ὀρφάνειαν των, νὰ τοὺς δώσῃ θάρρος καὶ βοήθειαν εἰς τὴν πτωχεῖαν των.

Κατόπιν ἡ Ρόζα καὶ ὁ Σίμων ἔπιαν τὸ τσαΐ των καὶ ὁ ἀδελφός ἐπῆγε νὰ πάρῃ τὴν ἀγελίδα καὶ τὴν κατοῖκα, διὰ νὰ τὴν πάγῃ νὰ βοσκήσῃ εἰς τὸ χωράφι.

Ἡ Ρόζα ἔπειτα ἐσηκώσε τὴν ἀδελφὴν τῆς Σωσάναν, ἡ ὁποία ἦτο ὀκτὼ ἐτῶν. Τὴν ἐκαθάρισε καὶ τὴν ἐκάθισε μὲ πολλὴν προσοχὴν, ὅταν δὲ τὴν ἔνδυσε, τότε ἐξύπνησε τὸν Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἦτο τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ Σωσάνα ἤρχισε νὰ περιποιητῆ τὸν μικρόν, ἐνῶ ἡ Ρόζα ἔπαιρνε τὸ πειρὸ μικρὸ ἀδελφοῦλί τῆς, τὸν Κώστα, ποῦ ἦτο ἀκόμη κοιμισμένος, καὶ τὸν ἐξάπλωσεν εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ μπαμπᾶ, τὸ ὁποῖον ἡ καλὴ κόρη εἶχε στρώσει.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε πλέον ἔνδυσθῆ, ἡ Σωσάνα ἔστρωσε τὰ δύο κρεβάτια τῶν μικρῶν μαζί με τὴν ἀδελφὴν τῆς καί, ἐπειδὴ μάλιστα ἦτο ἀκόμη κοντὴ, ἀνέβηκε σὲ μίαν καρέκλαν.

Ὅταν ὅλα αὐτὰ εἶχον τακτοποιηθῆ μέσα εἰς τὸ σπίτι, ἡ Ρόζα ἔβαλεν εἰς τὴν χύτρα φασόλια νὰ βράσουν διὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐσυμβούλευσε τὴν Σωσάνα νὰ φροντίξῃ γιὰ τὸν μικροῦλη ἀδελφόν των. Τότε ἐκείνη ἐπῆγε εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πλύνῃ ρούχα, μαζί με τὸν Γιάννη, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐμάζευε χόρτα.

Ὅταν ἡ Ρόζα ἐπέστρεψεν, ἦτο ἡ ἕρα ἔννεα. Ὁ Κώστας εἶχεν ἐξύπνησει, ἠγύρευε

τὴν μητέρα του, καὶ αὐτὸ ἔκαμε τὰ ἄλλα ἀδελφία νὰ κλαῖσουν πάλιν πολὺ. Ἐν τούτοις, ἡ Σωσάνα ἤρχισε νὰ διασκεδάξῃ τὸ παιδί, ἐνῶ ἡ Ρόζα τὸ ἔπλυνε καὶ τὸ ἔνδυσε.

Ὁ πατέρας ἦλθε τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν δουλείαν τὸ τραπέζι ἦτο στρωμένο. Ἡ Ρόζα ἔβαλεν εἰς τὸν πατέρα τῆς ἓνα καλὸ πιῦμα φασόλια, τὰ ὁποῖα ἦσαν καὶ καλομαγειρευμένα. Ὅτι, ὁ πατέρας εἶδε τὸ σπῆτι σὲ τέτοια τάξιν, εἶπεν εἰς τὴν κόρην του:

— Ρόζα μου, εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστιμένος μὲ σέ' ἂν ἐξακολουθῆς νὰ εἶσαι καλὴ οἰκοκυρά, θὰ εἴμποροῦμεν νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν.

Ἡ Ρόζα ἔφαγεν ὄλο τὸ ἀπόγευμα καὶ πρὸς τὸ βράδυ ἔτοιμασε τὸ δείπνον. Ὅταν ἔφαγαν, ἐκοίμισε τὰ παιδιὰ, ἐνῶ ὁ πατέρας ἐπεριποιεῖτο τὴν ἀγελίδα.

Ὅλαι αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὄλοι ἔβλεπαν τὸ μεγάλο θάρρος τῆς μικρᾶς οἰκοκυράς.

Ὅταν ἡ Ρόζα εἶχε νὰ ζυμώσῃ, τότε παρακαλοῦσε μίαν γειτόνισσα νὰ τὴν βοηθήσῃ. Τὴν ἐβοηθοῦσαν δὲ μὲ πολλὴν προθυμίαν.

Καὶ ἡ Σωσάνα ἔμαθε σιγά-σιγά νὰ ράπτῃ καὶ ἤρχισε νὰ μακλώνῃ τὰ ρούχα τῶν μικρῶν καὶ τοῦ πατέρα.

Ἡ Ρόζα ἦτο μίαν ἀληθινὴν μητέρα διὰ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς καὶ τὰς ἀδελφάς τῆς. Κάμμιὰ φορά δὲν τὰ ἄφινε χωρὶς νὰ κάμουν πρωὶ καὶ βράδυ τὴν προσευχὴν των.

Τὴν Κυριακὴν, ἀφοῦ τοῖς ἔβαζε τὰ καλά των ρούχα, τὰ ἐπῆγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ εἶχε κοντὰ τῆς διὰ νὰ στέκωνται φρόνιμα.

Ὁ Θεὸς τὴν εὐλόγησε καὶ ἔγινε μίαν μεγάλη καὶ ὠραία κόρη. Ἐπειδὴ ἦτο καὶ ἐργατικὴ, τακτικὴ καὶ οἰκονόμος, τὰ κέρδη τοῦ πατέρα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σίμωνος, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἐργάζεται, δὲν ἐξωδεύοντο ὄλα διὰ τὸ σπίτι. Ἠγόρασαν ἓνα χωράφι, κατόπιν ἓνα ἀμπέλι καὶ κατόπιν μίαν ἀκόμη ἀγελίδα.

Ὅλοι μέσα εἰς τὸ χωριὸ ἀγαποῦσαν τὴν καλὴν Ρόζαν καὶ ὄλοι τὴν ἔλεγαν:

— Νά, ἡ καλὴ μικρὰ οἰκοκυρά!

(Μ^ς Ζ. Carrand)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Ὁ ἥλιος λέει σὰς σύννεφα μὲ λόγια περυσινά:
— Σύννεφα μὲτρα καὶ βάρειά, γερθε' ἀπὸ νερὸ
γιατὶ νὰ μ' ἐμποδίζετε τὸν κόσμο νὰ θωρῆ;
γιατὶ νὰ μὲν σκεπάζετε τὴν λάμψιν τῆς χρυσοῦ;
γιατὶ μαρτυρᾶ μου στέκεσθε
εἰ ἀγέλια-ἀγέλια σφίγγετε;
εἰν τι κακὸ σὰς ἔσομε
καὶ μ' ἀπολαθῶ μὲ πῆγεται;

Καὶ ε' ἀπαντοῦν τὰ σύννεφα μὲ λόγια περυσινά:
— Ἦλεε, χρυσε' εἰ ἀνιρθε, ποῦ δεξο ἐπιθρῆσε,
εἰ κρέβισσε τὴν λάμψιν σου, μήπως σοῦ φεαίρ' ἐμεί;
δὲν ἔλας πῶς ἡ φλόγα σου σὲ τὸν κόσμο μᾶς γένει,
πῶς ἀπὸ λάμψιν, ποταμούς καὶ θάλασσας μᾶς πῆρανε
καὶ πῶς ἐκείνη μοναχὰ τριγύρω σου μᾶς φέρνει;
Μάθε, λοιπόν, μὲ καὶ καθὼς μὲζὶ σὲ τὴν τῆς πόθου,
πῶς εἶναι ὁ ἴδιος αἴτιος σ' εἶναι κακὸ εἰ δὲν πῆρῃ.

Τὸ βαρόμετρο ἐπηγήθευσε. Προτοῦ ἀκόμη κλίνει ἡ ἡμέρα, ἐξηφανίσθησαν ἀπὸ τὸ βυτικὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἄλλα τὰ σύννεφα, ἡ θάλασσα ἀπλόνητο κάτω ἀπὸ καθαρῶτατον ὀρίζοντα. Οἱ λαμπρότατοι ἀστερισμοὶ τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου ἀκτινοβολοῦσαν εἰς τὸ στερέωμα καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος λάμπει ἐπάνω εἰς τὸν νότιον πόλον τοῦ σύμπαντος.

Ὁ Γόρδων καὶ οἱ σύντροφοὶ του, τὴν παραμονὴν τοῦ χωρισμοῦ ἐκείνου, ἠγάθοντο μίαν ἰδιαιτέραν ὀλιψιν.

Τί ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσαν νὰ συμβοῦν τόσα ἀπρόοπτα! Ἐνθὺ δὲ τὰ βλέμματά των ἐστρέφοντο πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ σκέψις των ἐφέρετο πρὸς τοὺς γονεῖς των καὶ τὰς οἰκογενείας των, πρὸς τὴν πατρίδα των, τὴν ὁποίαν ἴσως οὐδέποτε θὰ εἶδον πλέον.

Τότε, λοιπόν, οἱ μικροὶ ναυαγοὶ ἐγονάτισαν ἔμπρὸς εἰς τὸν ἀστερισμὸν ἐκεῖνον τοῦ Σταυροῦ, καθὼς θὰ ἐγονάτιζον πρὸ τοῦ σταυροῦ μιᾶς ἐκκλησίας, καὶ προσευχήθησαν. Μήπως τὸ σύμπαν δὲν εἶναι ἕνας μέγας, ἕνας ἀπέραντος ναός, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ θαυμάσια του προκαλεῖ τὰς καρδίας νὰ ἀφωθεῖν εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ!

7. — Ἡ ἐκδρομή.

Ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν, ὁ Βίλκοξ καὶ ὁ Σερβῆς εἶχον ἀφήσει τὸ Σλοβγκι εἰς τὰς ἐπτὰ τὸ πρωί. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἀνατελεῖ εἰς ἀνέμελον οὐρανόν. Ἡ ἡμέρα, λοιπόν, προσηγνύετο ὠραία.

Οὔτε ἡ θερμότης, οὔτε τὸ κρύο ἦτο δυνατόν νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἐκδρομὴν αὐτήν. Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον εἶχαν νὰ φοβηθοῦν τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ἦτο κἀνὲν ἐμπόδιον ἀπὸ αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἐδάφους.

Κατ' ἀρχὰς οἱ νέοι ἐξερευνηταὶ ἠκολούθησαν δρόμον πλαγίως τῆς παραλίας, διὰ νὰ φθάσουν ἕως στοῦς πρόποδας τῆς ἀποκρήμνου ἀκτῆς. Ὁ Γόρδων τοὺς εἶχε συμβουλεύσει νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸν Φάν, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐνοτικὸν εἴμποροῦσε νὰ τοῖς φανῆ χρήσιμον διὰ τοῦτο, λοιπόν, τὸ εὐφρῆς αὐτὸ ζῷον ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, τὰ τέσσαρα παιδιὰ εἶχαν περάσει τὸ δάσος. Μερικὰ θηρόματα ἐπηδοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουν τὰ παιδιὰ τὴν ὄραν των καὶ ὁ Δόνιφαν, ἂν καὶ πολὺ ἤθελε νὰ τὰ κτυπήσῃ, μελαταθτα συνακράτει τὴν ἐπιθυμίαν του.

Καὶ ὁ Φάν, ἐπὶ τέλους, ἐνόησεν, ὅτι ἀδικα ἐκοπίαζε, πηγαί οισοχόμε ο' εἶναι καὶ ἐκεῖ, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἐκ κρυφῆς οἱ κύριοι του

δὲν εἶχαν σκοπὸν νὰ κυνηγήσουν, δι' αὐτὸ τοῦ λοιποῦ ἔμενε κοντὰ των.

Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ παρακάμψουν τοὺς βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου, ἂν δὲν κατώρθωναν νὰ τοὺς ἀναδοῦν. Ἐδάδιζον, λοιπόν, πρὸς τὴν λωρίδα τοῦ νεροῦ, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδεῖ ὁ Μπριάν.

Μόλις ἐφθασαν τὴν βραχώδη ἀκτὴν, ὁ Μπριάν ἀνεγνώρισε τὸ μέρος, ὅπου ὁ Γόρδων καὶ αὐτὸς εἶχαν σταματήσει εἰς τὴν πρώτην ἐκδρομὴν. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ βραχώδης τοίχος δὲν παρουσίαζε κἀνὲν πέρασμα· ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ φθάσουν ἕως εἰς τὸ ἀκρωτήριο. Αὐτὴ ἡ λοξοδρομία θὰ τοὺς ἐκόττιζε περισσότερο ἀπὸ μιᾶς ἡμέρας δρόμον, ἀλλὰ δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ κάμουν ἀλλῶως, ἂν ὁ τοίχος ἐκεῖνος τῶν βράχων ἦτο ἀδιάβατος.

Ἄν καὶ ἔκαμαν μερικὰς προσπάθειάς νὰ ἀναδοῦν καὶ νὰ περάσουν, δὲν τὸ κατώρθωσαν· δι' αὐτὸ ἤρχισαν νὰ βαδίζουσαν πλαγίως.

Εἶχον προχωρήσει μίαν ὥραν σχεδὸν καί, ἐπειδὴ πλέον ἔπρεπε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἀκρωτήριο, ὁ Μπριάν ἀνησυχόσεν, ἂν τὸ πέρασμα ἦτο ἐλεύθερον ἢ μήπως ἡ θάλασσα μὲ τὴν παλίρροϊαν εἶχε σκαπάσει τοὺς βράχους.

— Ἄς τρέξωμεν, εἶπεν, ἀφοῦ ἐξήγησε τοὺς λόγους.

— Μπα, ἀπήντησεν ὁ Βίλκοξ, τί πειράζει ἂν βρέξωμεν τοὺς ἀστραγάλους μας;

— Τοὺς ἀστραγάλους δὲν εἶναι τίποτε· ἐγὼ σὰς λέγω καὶ τὰ πόδια καὶ τὴν μέσην καὶ τὸ στήθος καὶ τὰ αὐτιά, παρατήρησεν ὁ Μπριάν· ἡ θάλασσα ἀναβαίνει πάντοτε ὡς ἐξῆς πόδια, δι' αὐτὸ θὰ κἀμῶμεν καλὰ νὰ τρέξωμεν κατ' εὐθείαν.

— Ἐπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῆς ἐνωρίτερα, εἶπεν ὁ Δόνιφαν· σὺ, Μπριάν, μᾶς κάνεις τὸν ὁδηγὸ καὶ ἂν καθυστερήσωμεν σὺ θὰ διῆς.

— Ἔστω, Δόνιφαν, ἐν πάσῃ περιπτώσει πρέπει νὰ μὴ χάνωμεν στιγμὴν. Ποῦ εἶναι ὁ Σερβῆς;

Ἔστρεψε γιὰ νὰ ἰδῆ καὶ ἐφώνησε:

— Σερβῆ, Σερβῆ!

Τὸ παιδί ἐκεῖνο δὲν ἦτο κοντὰ· εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μὲ τὸν φίλον του τὸν Φάν καὶ εἶχεν ἐξαφανισθῆ πίσω ἀπὸ μίαν προεξοχὴν τῶν βράχων, ἑκατὸ βήματα δεξιὰ των.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Μπριάν, ἤκουσαν φωνὰς ἀπὸ τὸν Σερβῆ καὶ γαυγίσματα ἀπὸ τὸν Φάν. Πῶς, λοιπόν, ὁ Σερβῆς εὐρίσκατο πρὸ κινδύνου;

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Μπριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Βίλκοξ ἔτρεξαν πρὸς τὸν σύντροφόν των, ὁ ὁποῖος εἶχε σταματήσει πρὸ ἐνὸς βουλιγγματοῦ τῶν βράχων. Τὸ βουλιγγμα αὐτὸ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο πανάρχαιον καὶ ὅτι εἶχε γίνεαι εἴτε ἀπὸ τὰς βροχὰς, εἴτε ἐξ αἰτίας καθιζήσεως. Μῆσα εἰς τὴν μέσην τοῦ ἀποκρῦμου βράχου εἶχε σχηματισθῆ κατ' ὅσον κούφωμα, τὸ ὁποῖον εἶχε τὸ σχῆμα σκάλας. Οἱ βράχοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἦσαν τόσον ὀλισθηροὶ καὶ τὰ παιδιὰ ἐτόλμησαν νὰ σκαρφαλώσουν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, ἀλλ' ἡ τόλμη εἴλεπεν ἀπὸ τὰ παιδιὰ.

Ὁ Δόνιφαν ἐπήδησε πρῶτος ἐπάνω εἰς τὸν βράχον.

— Πρόσεχε, πρόσεχε, τοῦ ἐφώνησεν ὁ Μπριάν, πρόσεχε μὴ πάθῃς τίποτε.

Μὰ ὁ Δόνιφαν δὲν τὸν ἤκουσε καί,

καθὼς εἶχε πάντοτε τὴν φιλοτιμίαν νὰ περῶ τοὺς συντρόφους του, πρὸ πάντων τὸν Μπριάν, ἀνερχιχθή εἰς τὰ μισὰ τοῦ βράχου.

Οἱ σύντροφοὶ του τὸν ἐμιμήθησαν, ἀλλὰ προσπαθοῦσαν νὰ μὴ εἶναι κατ' εὐθείαν κάτω ἀπὸ τὸν Δόνιφαν, διὰ νὰ μὴ κτυπήσουν ἀπὸ τὰ μικρὰ κομμάτια τῶν βράχων, τὰ ὁποῖα μὲ τὸ ἀνέβασμά του ἔρριπτεν ὁ Δόνιφαν.

Τοιοῦτοτρόπως, λοιπόν, ἐγίνε, καὶ ὁ Δόνιφαν εἶχε τὴν ἐπιτυχίαν νὰ ἀναβῆ πρῶτος εἰς τὴν κορυφὴν πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ἤλθον ὀλίγον κατόπιν του.

Ὁ Δόνιφαν ἀμέσως ἐπῆρε τὸ τηλεσκόπιον του ἀπὸ τὴν θήκην του, καὶ μ' αὐτὸ ἐκότταξε τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἀπέραντον πρὸς τὴν ἀνατολικὴν διεύθυνσιν.

Ἄπ' ἐκεῖ παρουσιάζετο τὸ ἴδιον πανόραμα τῆς χλωρίδος καὶ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Μπριάν εἶχε παρατηρήσει ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἀκρωτηρίου, ἂν καὶ οἱ βράχοι αὐτοῦ ἦσαν, βεβαίως, χαμηλότεροι.

— Αἱ! λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Βίλκοξ, δὲν βλέπεις τίποτε;

— Ἀπολύτως τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν.

— Στάσου νὰ κυττάξω ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βίλκοξ.

Ὁ Δόνιφαν ἔβασε τὸ τηλεσκόπιον εἰς τὸν σύντροφόν του μὲ μίαν ἰδιαιτέραν ἰκανοποίησιν εἰς τὸ πρόσωπον.

— Δὲν βλέπω οὔτε τὴν παραμικρὰν γραμμὴν νεροῦ, εἶπεν ὁ Βίλκοξ, ἀφοῦ κατέβασε τὸ τηλεσκόπιον ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Αὐτὸ σημαίνει, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει θάλασσα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Κότταξε καὶ σὺ, Μπριάν, καὶ νομίζω, ὅτι καὶ σὺ θὰ ὁμολογήῃς τὸ σφάλμα σου.

— Εἶναι ἀνωφελές, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν· εἶμαι, βεβαίως, ὅτι δὲν ἠπατήθη.

— Πολὺ περίεργον αὐτὸ!... Καὶ ὅμως ἡμεῖς δὲν βλέπομεν τίποτε.

Εἶναι πολὺ φυσικόν αὐτὸ, ἀφοῦ οἱ βράχοι εἶναι χαμηλότεροι ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο καὶ συνεπῶς τὸ βλέμμα δὲν εἴμπορεῖ νὰ διακρίνῃ καλὰ ἀπ' ἐδῶ. Ἄν ἤμαθα εἰς τὸ ἴδιον ὕψος, ὅπου ἤμην καὶ ἐγὼ, τότε θὰ εἶδόμεθα τὴν γαλαζία γραμμὴν εἰς ἀπόστασιν ἕξ ἢ ἐπτὰ μιλίων, θὰ εἶδόμεθα τότε, ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖ καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγχυσοῦν μὲ σύννεφα.

— Αὐτὸ εἶναι εὐκόλον νὰ τὸ λέγῃ μόνον κάνεις, εἶπεν ὁ Βίλκοξ.

— Καὶ ὅχι εὐκολώτερον νὰ τὸ βεβαιήσῃ, παρατήρησεν ὁ Μπριάν. Ἄς περάσωμεν τὴν βραχώδη ἀκτὴν, ἂς διασχίσωμεν τὸ δάσος καὶ ἂς βαδίσωμεν ἔμπρὸς ἕως ὅτου φθάσωμεν...

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Δόνιφαν, μὰ αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ μᾶς περσοῦρῃ μακρὰ καὶ δὲν βλέπω ἂν ἀξίζῃ τὸν κόπον...

— Μείνε, Δόνιφαν, ἀπήντησεν ὁ Μπριάν, ὁ ὁποῖος, συνεπῆς εἰς τὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας τοῦ εἶδωσεν ὁ Γόρδων, συνεκράτειτο, ἂν καὶ τὸν ἠρέθιζεν ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Δόνιφαν. Μείνε!... Ὁ Σερβῆς καὶ ἐγὼ θὰ πάμε μόνοι.

— Θὰ ἔλθωμεν καὶ μεῖς! ἐφώνησεν ὁ Βίλκοξ· ἔμπρὸς, Δόνιφαν, ἔμπρὸς.

— Στάσου νὰ ψάμα πρῶτα!

Christlan von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὕπὸ τοῦ πανεπιστημίου μητροπόλεως Σελενκίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑΙ

Δυσόριστοι στιγμαὶ ἐν τῇ ζωῇ εἶναι αἱ στιγμαὶ τῶν στενοχωριῶν, τῶν περιστάσεων, τούτεστι καθ' ἃς πολῦτιμος εἶναι ἡ συμβουλή καὶ ἀδύνατος ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἀναγκαίας βοήθειας. Αἱ δυσόρισται εἶναι μεγάλαι καὶ μικραὶ δίκαιαι καὶ ἀδίκαι, καὶ ἐπομένως φευκταὶ καὶ ἀναπόφρευκτοι. Ὁ βίος ἐκάστου σπαράσσεται ὑπ' αὐτῶν, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἀρχίσῃ οὗτος. Αἱ στενοχωρίαὶ δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς μέγιστον βαθμὸν καὶ νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς ἀπόγνωσιν.

Ποῦ καὶ πόθεν γεννῶνται; Ἐξ ἐλλείψεων διαρκῶν ἢ στιγμιαίων, ἐκ τοῦ ἀναποφασίστου, ἐκ τῆς ἀσταθείας, ἧτις παρουσιάζεται ὅτε μὲν εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, ὅτε δὲ εἰς τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ λαμβάνομεν περὶ ἑαυτῶν. Ἡ στενοχωρία εἶναι πάντοτε ἀπορία, εἶναι ἀδιέξοδος, εἰς ἣν φθάνει κανείς.

Τί νὰ πράξῃ τις, διὰν εὐρίσκηται εἰς στενοχωρίαν; Θὰ εἶναι πολὺ ἐρθητότερον νὰ ἐρωτήσῃ τις: πῶς δύναται νὰ κατορθωθῇ, ὥστε νὰ μὴ περιέλθῃ τις εἰς τοιαύτην; Ἀπὸ τῶν στενοχωριῶν προφυλάσσει ἡ ἐγρήγορις καὶ ἡ νῆψις, τὸ σωφρονεῖν, ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Ἄλλ' ἂν τις, παρ' ὅλην τὴν σύνεσιν αὐτοῦ, περιέλθῃ εἰς στενοχωρίας; Γνωρίζω τούτους μόνον τοὺς γενικοὺς κανόνας:

Μὴ ἐνεργῆς ταχέως καὶ ἀπερισκέπτως. Ἡ ἀπερίσκεπτος ἐνέργεια σπανίως ἔχει καλὸν ἀποτέλεσμα. Σύνει.

Συλλογήσου, ὅτι τέσσαρες ὀφθαλμοὶ βλέπουναι πλείότερον ἢ δύο καὶ μὴ περιφρόνει ὑπεροπτικῶς τὴν βοήθειαν ἄλλων. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καταφαίνεται ἡ ἀξία τῆς φιλίας, καὶ ἰδία ἰσχύει, τὴν ὁποῖαν συνέδρασαν ὁ νεανίας πρὸς πρεσβυτέρους καὶ πεπειραμένους. Ἐν ἄλλῃ εὐκαιρία θὰ σοὶ ὑποδείξω τὴν ἀνάγκην, ὅπως ὁ νέος συνάπτῃ σχέσεις πρὸς τὸν ὄριμον ἄνδρα. Ἐνταῦθα καταφαίνεται εἰς τῶν σπουδαιοτέρων καρπῶν τοιαύτου συνδέσμου. Ὁ ἄλλος βλέπει, βεβαίως, ὀρθότερον τὴν συνάφειαν τῶν πραγμάτων, διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς, ὅτι ὁ ἴδιος δὲν εἶναι ἀμέσως περιπλεγμένος εἰς αὐτά. Ὅταν ὁμοῦ ὁ συνειτώτερος σοὶ δίδῃ συμβουλήν, ἀκολούθησον αὐτήν. Πολλοὶ ζητοῦσι πανταχοῦ τὴν συμβουλήν καὶ εἰς τὸ τέλος πράττουσιν ἐκείνη, τὸ ὁποῖον ἤθελε τοῖς καταβῆ.

Ἄλλ' ἂν ἡ στενοχωρία εἶναι ἀποτέλεσμα ἰδίας ἀνοησίας, τότε δὲν ὁμολογεῖ τις αὐτὴν εὐχαρίστως εἰς ἄλλον. Καὶ ὁμοῦ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ αὐτήν. Πολλοὶ ἐγίναν δυστυχεῖς ἰσοβίως, διότι δὲν ἐνεπιστεύθησαν σωματικὴν αὐτῶν πάθησιν εἰς τὸν ἰατρόν. Ἡ ἐν-

τροπή εἰς τοιαύτας καὶ παρομοίας περιστάσεις δέον νὰ θεωρῆται ὡς μέρος τῆς τιμωρίας.

Ὅσον δὴποτε ὁμοῦ μεγάλη καὶ ἂν εἶναι ἡ στενοχωρία, μὴ βοήθει σαυτὸν ποτε δι' ἀνηθίκου μέσου. Τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον θὰ προὔξενεις εἰς σαυτὸν διὰ τοιαύτης βοήθειας, εἶναι ἐκάστοτε χειρότερον ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐξήτης ἀπαλλαγῇ. Βλάβαι τῆς τιμῆς καὶ τῆς συνειδήσεως εἶναι ἀθεράπευτοι. Εἶναι προτιμότερον νὰ ἀναστέλλῃ τις τὴν δρμὴν αὐτοῦ ἢ νὰ γεννᾷ τοιαύτας εἰς ἑαυτόν.

Καὶ διατί παρουσιάζονται ἐν γένει στενοχωρίαὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον; Διότι ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ βίου δὲν δύνανται νὰ λείψωσι τὰ προβλήματα. Ἡ λύσις αὐτῶν παρέχει εἰς τὸν συνετὸν ὅλην πρὸς σκέψιν, εἰς τὸν πρακτικὸν δεξιότητα, εἰς τὸν συνεσταλμένον αὐτοπεποίθησιν, εἰς τὸν εὐσεβῆ ἐνίσχυσιν τῆς πίστεως αὐτοῦ. «Ἄτονος εἶναι ἡ ἀρετή, ἧτις δὲν εὐρίσκει ἀντίστασιν».

--- ΕΠΙ ΤΑΙΣ ΑΠΟΚΡΕΜ ---

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Τὸ τόσον εὐθυμον καὶ εὐφυῆ πρόσωπον τοῦ Ἀρλεκίνου, ἐγεννήθη εἰς μίαν σχολήν.

Διηγοῦνται, ὅτι εἰς πόλιν τινὰ τῆς Ἰταλίας, ὀνομαζομένην Πέργαμον, ἔζη ἐν καλῶν παιδῶν, τὸ ὁποῖον διακρίνετο τόσον διὰ τὴν ἀγαθὴν του καρδίαν, ὅσον καὶ διὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματός του. Ἦτο ἡ παρηγορία τῶν πτωχῶν γονέων του, οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ κάμουν μεγάλας θυσίας διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν του. Ἄλλ' ἐργάζετο τὸ δυστυχὲς παιδί μὲ τόσην προθυμίαν καὶ προσεπάθει νὰ κατορθώσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς γονεῖς του, ὥστε οἱ διδάσκαλοί του, καταμαγευθέντες διὰ τὰς μεγάλας του κλίσεις, ἔδεδχθησαν νὰ τὸ κρατήσωσιν ὡς μαθητὴν των, ἂν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τὰ νενομισμένα διδάκτρα.

Ὁ ἐπιμελής οὗτος μαθητὴς ὀνομάζετο Ἀρλεκίνος, ἦτο δὲ ὄρατος καθ' ὅλον του τὸ σῶμα καὶ εὐκίνητος εἰς ὅλας του τὰς κινήσεις, πρὸς δὲ καὶ ἀγαπητὸς ἀπ' ὅλους τοὺς συμμαθητάς του, ἂν καὶ διακρίνετο ἀπ' ὅλους διὰ τὴν ἐπιμελείαν του. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ ἀπερηφανευθῇ δι' αὐτό.

Συνήθεια ἐπεκράτει κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, νὰ δίδουν κατ' ἔτος, κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Ἀποκρεμῶν, ἐν νέον ἐνδυμα εἰς τὰ παιδιά. Οἱ μαθηταὶ ἀνέμενον μετ' ἀνυπομονησίας αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, διότι ἡ μικρὰ των κενοδοχεῖα ἐκολακεῖτο διὰ τὸ νέον φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἀνέμενον ἐπὶ ἐν ἔτος. Ἡ ἡμέρα τῆς διανομῆς τῶν δώρων δὲν ἦτο τόσον ἐπιθυμητή, διότι τὰ δῶρα ἦσαν μόνον διὰ τοὺς ἐπιμελεῖς, ἐνῶ τὰ νέα ἐνδύματα ἦσαν δι' ὅλους.

Δι' ὅλους ὄχι εἰς τὴν σχολὴν τῆς Πέργαμου, διότι ὁ μικρὸς Ἀρλεκίνος δὲν θὰ εἶχεν.

Ἐνα μῆνα πρὶν τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, τὰ παιδιά διηγοῦντο ἀναμεταξὺ των διὰ τὰ

νέα ἐνδύματά των. Τὸ ὄρασμα, τὸ χρῶμα, τὸ σχέδιον τοῦ ἐνδύματος, ὅλα ἐκρίνοντο.

Ἡ διάλεξις αὐτὴ ἐγένετο εἰς ὅλα τὰ διαλείμματα. Ὁ μικρὸς Ἀρλεκίνος τὰ ἤκουε δίχως νὰ ὀμιλῇ.

— Καὶ ἐσύ; τὸν εἶπεν εἰς ἐκ τῶν ἐπιστηθίων φίλων του ποῖον εἶναι τὸ χρῶμα τοῦ ἐνδύματός σου;

— Δὲν κάμουν ἡμεῖνα φόρεμα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρλεκίνος.

— Δὲν σὲ ράπτουν; ἠρώτησαν ἐν μιᾷ φωνῇ οἱ μαθηταί.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρλεκίνος, δίχως νὰ φανῇ δυσανεστῆμένος διὰ τὸ παλαιὸν του ἐνδυμα ὄχι, διότι αὐτὸ θὰ ἐστοίχιζε πολὺ ἀκριβὰ. Ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι πλούσιος καὶ ἦτο δεσπότης αὐτὸν τὸν χειμῶνα, θὰ ἐδυσανεστούμην ἐὰν ἐγένετο μία τοιαύτη δαπάνη ἀδίκως δι' ἐμέ, διότι τὸ φόρεμά μου εἶναι ἀκόμη ἐν καλῇ καταστάσει. Αὐτὸ, βεβαίως, δὲν θὰ σὰ; κάμη νὰ μ' ἐμποδίσετε νὰ παίζω μαζί σας, αἱ;

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, καλέ μας Ἀρλεκίνε, ἐρώναξαν ὅλοι.

Ἐν τούτοις, οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Ἀρλεκίνου συνεφώνησαν μεταξὺ των, ὅπως πείσωσιν τοὺς γονεῖς των νὰ ἐνδύσωσιν τὸν Ἀρλεκίνον μὲ νέον ἐνδυμα. Ἐπέτυχον, ἔλαβον τὸ ζητούμενον καὶ ἤρχοντο τρέχοντες μετὰ χαρᾶς, φέροντες ὁ καθεὶς τὴν προσφοράν του διὰ τὸν μικρὸν των φίλον. Μὲ τὴν παιδικὴν των ὁμοῦ ζωηρότητα δὲν ἐσκέφθησαν διὰ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν δώρων των. Ἐκαστος ἔφερε καὶ ἀπὸ ἐν μικρὸν ὄρασμα, ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ ἐγένετο τὸ φόρεμά του. Τόσον δὲ πολλὰ ἦσαν, ὥστε εἶχεν ἀπ' ὅλα τὰ χρῶματα.

Πῶς νὰ κατασκευάσωσιν ἐν ἐνδυμα ἀπὸ τόσα διάφορα τεμάχια; Τότε τὸ ἐσκέφθησαν καὶ προσβλήθησαν διὰ τὴν ἀπρονοησίαν των.

— Καλοὶ μου φίλοι, εἶπεν ὁ Ἀρλεκίνος, ὅστις εἶδε τὴν στενοχωρίαν των σὰ; βεβαίως, διὰ τὰ δῶρά σας μὲ προξενοῦν ἀληθινὴν χαρὰν. Τὴν Καθαρὰν Δευτέραν δύναται κανείς νὰ ἐνδυθῇ ἀστείως. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρῶματα, ὅλα τὰ διάφορα αὐτὰ τεμάχια, ἔχουν δι' ἐμέ περισσότεραν ἀξίαν, ὅτι εἶναι πολλὰ, διότι ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἀπεκονίζει ἓνα φίλον.

Τὸ ἔκαμε ὅπως τὸ εἶπε.

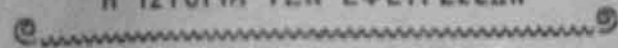
Καὶ εἰς τὴν Πέργαμον τὸ νέον φόρεμα ἔσχε τελείαν ἐπιτυχίαν. Ὁ Ἀρλεκίνος ἦτο πνευματώδης καὶ χαριέστατος ἠγόρασε μίαν μαύρην μάσκαν, ἐκέλυσε τὴν κεφαλὴν του μ' ἐν λευκόφαιον κάλυμμα, στολισμένον μὲ οὐρὰν κονίκελου, ἐξέσθη μίαν ἐσάθην ζυλίνην καὶ διήρχετο τὴν πόλιν, πηδῶν, χορεύων, λέγων χυλίας ἀστεϊότητος.

Ἐκτοτε ὁ Ἀρλεκίνος ἔμεινεν ἐν ἐκ τῶν μοναδικῶν κοσμημάτων τῶν Ἀποκρεμῶν, ἀλλ' ἐλησημονήθη, ὅτι ἡ φίλια τὸ ἔφερε.

(Μετάφρασις)

ΕΛΛΗ ΤΑΚΗ

Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

‘Ο Γούτεμβεργ έπλησίαζεν εις καλόν άποτέλεσμα· άλλα τά πολλά έξοδα, τά όποια έγιναν εις τά διάφορα πειράματα, είχαν καταστρέψει οικονομικώς τούς γενναίους συνταίρους του, οι όποιοι, δια να έλαρξέσουν, επώλησαν άκόμη και τά κοσμήματά των, τά επιπλά των και όλην των την περιουσίαν. Παρ’ όλα αυτά, ούδεμία μετάνοια έξηλθεν από τά χείλη των· τώσην εμπιστοσύνην είχαν εις την μεγαλοφυΐαν του Γούτεμβεργ. Οι τρεις αυτοί άνδρες άνομάζοντο: Heilmann, Dryzen και Riff.

‘Εν τούτοις, οι άνδρες αυτοί απέθανον, και ό Γούτεμβεργ, απηλπισμένος από την άποτυχίαν και καταδικασόμενος από τούς δανειστάς του, έφυγε τό 1444 από τό Στρασβουργ εις την Μαγιενσε, την γενέθλιον πόλιν του.

Νέαι προσπάθειαι.

‘Ο Γούτεμβεργ ήτο αποφασισμένος να συνεχίση την έρευσίν του και παρεδόθη εις τάς ιδίαις του δυνάμεις. Έσχεδίαζεν, έχασασεν, έχυεν, έδοκίμαζε μίγματα μετάλλων.

‘Αλλά δέν ήμενεν ήκανοποιημένος από τά αποτελέσματά του. ‘Επειδή τά οικονομικά του μέσα είχαν εξαντληθή, δι’ αυτό συνεταιρίσθη με τόν Faust και τόν Schaeffer.

‘Η οίκια του Γούτεμβεργ εν Μαγιενσί.

‘Ο Faust ήτο πλούσιος, εδάνεισεν εις τόν Γούτεμβεργ χρήματα, άλλα με τοιούτους όρους, ώστε, αν επιτύχαιεν ή έρευσεις αυτή, θα έπαιρνε σχεδόν όλα τά κέρδη.

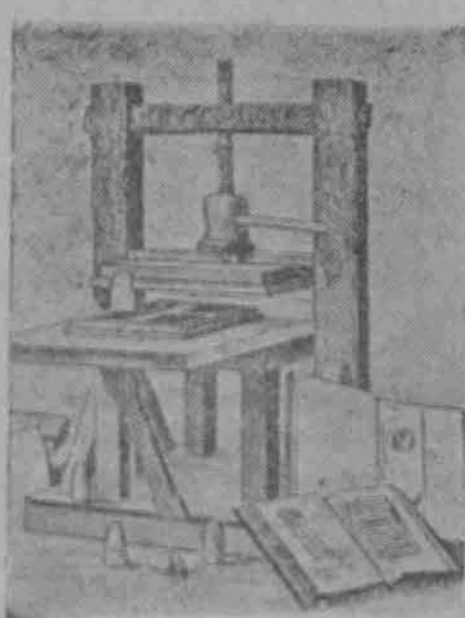
‘Ο Γούτεμβεργ, είναι αληθές, δέν κατόρθωσε να εΐρη τό κατάλληλον μέταλλον δια να κατασκευασθόν στοιχεία. Τό κατάλληλον μίγμα τό εΐρεν ό Πέτρος Schaeffer, ό όποιος επέτυχεν να κατασκευάση τυπογραφικά στοιχεία με μόλυβδον και αντιμόνιον.

Τό μίγμα αυτό ήτο πολύ κατάλληλον— αυτό μεταχειρίζονται έως σήμερα— διότι είναι μαλακώτερον του σιδήρου και σκληρότερον του μόλυβδου. Τότε άκριβώς είχαν έφευρεθή κυριολεκτικώς ή τυπογραφία.

‘Η τύχη του Γούτεμβεργ.

‘Από την στιγμήν εκείνην ή σκηνή ήλλαξε. Τώρα, διε ή έρευσεις τελείωσεν, ό έφευρέτης ήτο άρρηστος. ‘Ο άπιστος Faust έσκέφθη όλα τά μέσα, δια να απελλαγή από

Τό πιεστήριον του Γούτεμβεργ.

τόν Γούτεμβεργ. ‘Επειδή ό Faust ήτο πιστωτής άγχιος, ήνάγκασε τόν Γούτεμβεργ να άφήση τά δικαιώματα, τά όποια του άνήκον από την έκμετάλλευσιν της έφευρέσεώς του. Και με αυτόν τόν τρόπον αποδιώκει τόν Γούτεμβεργ από τά πιεστήριά του και τά εργαστήρια.

‘Ο πατήρ της τυπογραφίας Γούτεμβεργ περιέπεσεν εις φοβερήν πτωχείαν και ήναγκάσθη να άφήση την πόλιν Μαγιενσε.

‘Εκτοτε ό Γούτεμβεργ, με την θλίψιν και την απελπίαν εις την καρδίαν, έησε δέκα άκόμη έτη εις μεγάλην οικονομικήν άνέχειαν και είναι μάλιστα άγνωστον, πώς έπέρασεν τά τελευταία έτη της ζωής του.

‘Εκείνο μόνον, τό άποίον περι αυτού είναι ξεηκριβωμένον, είναι, ότι τό 1465 ό έφευρέτης της τυπογραφίας δέν είχε καν ψωμί να φάγη.

Περι τά τέλη της ζωής του ό εκλέκτωρ του Nassau ‘Αδόλφος, αρχιεπίσκοπος της Μαγιενσε, του έδωκε μίαν μικράν έπιχορήγησιν.

Τό πρώτον τυπογραφείον.

‘Ο Faust, αφού απηλλάγη από τόν Γούτεμβεργ, έκαμε τυπογραφείον συντροφικά με τόν Schaeffer και ήσχισε να τυπώνη βιβλία με πολλήν εργατικότητα. Δια να κρατήση δέ την έρευσιν εκείνην μυστικήν, υπέχρεωσε τούς εργατάς του να όρκισθόν ενί του ευαγγελίου, ότι δέν θα προδώσουν τίποτε και, δια να εξασφαλίσουν καλλίτερον τό πράγμα, τούς έκατεσεν όλους μέσα εις υπόγειον και δέν τούς επέτρεπε να έξυγουν.

Με τάς προφυλάξεις αυτές κατόρθωσεν ό Faust να πωλήση εις τό Παρίσι πολλά βιβλία, τά όποια έπερνούσαν ως χειρόγραφα, διότι, επί τέλους, είχαν την όψιν χειρογράφων, τό αυτό είδος του χαρτου και τά αυτά στοιχεία.

‘Ο Faust απέθανε τό 1466 από πανώλην. Την εργασίαν τότε ανέλαβεν ό Schaeffer, ό όποιος δέν ήτο τόσο σκληρός, όσον ό Faust. Και μάλιστα, εις εκδήλωσιν εγνωμοσύνης, επί της πρώτης σελίδος ενός βιβλίου, τυπωθέντος τό 1505, έγραψεν: «Εις την Μαγιενσε έφευρέθη ή θαυμασία τέχνη της τυπογραφίας από τόν μεγαλοφυΐ Γούτεμβεργ τό 1450, και κατόπιν ήβελτιώθη και διεδόθη δια τό μέλλον δια τών έγνωστασίων του Faust και του Schaeffer».

‘Η ανάπτυξις της τυπογραφίας.

‘Εκτοτε ή τυπογραφία έλαβε μεγίστην ανάπτυξιν. ‘Ολα τά κράτη την παρέλαβον, και οι βασιλείς και αι κυβερνήσεις έδέχθησαν και υπεστήριξαν την νέαν τέχνην, ή όποία έτελειοποιήθη και τελειοποιείται καθ’ εκάστην. Είμπορεί μάλιστα να ειπή κανείς, ότι καμία έφευσεις δέν έτελειοποιήθη και δέν εξέλιχθη τόσο, όσον ή τυπογραφία.

Είναι καταπληκτική ή διαφορά. ‘Αν κανείς συγκρίνη τυπογραφικόν εργαστήριον του 17 και του 19 αιώνος προς τά σημερινά τυπογραφικά εργαστήρια, θα έννοήση την υπέροχον εξέλιξιν και πρόοδον.

‘Αλλοτε τά στοιχεία έτίθεντο και έμαζεύοντο από τάς θέσεις των με τό χέρι· σήμεραν υπάρχουν μηχαναί, αι όποια δια μικράς λειτουργίας συνθέτουν με τελείως καινούργη στοιχεία. ‘Αλλοτε τά πιεστήρια ήσαν χειροκίνητα και μόλις 500 αντίτυπα την ώραν ήμπορούσαν να δώσουν· σήμεραν είναι και ηλεκτροκίνητα, τελειότατα, κομψότατα και ταχύτατα, και είμπορούν να δώσουν και 15 χιλιάδας αντίτυπα την ώραν!

‘Υπάρχει άκόμη τελειοποιημένη και ή τυπογραφία των πολυχρόμων εικόνων, ή όποια μās δίδει άποτύπωσιν καλλιτεχνικών έργων. ‘Υπάρχει ή αυτοκίνητος εκτύπωσις, κοπή, τό δίπλωμα και τό προσκόλλημα των έφημερίδων. Δι’ αυτό και ό τύπος έλαβε τώσην διάδοσιν, δι’ αυτό και τό βιβλίον

‘Ο οίκος εν Στρασβούργω, όπου ό Γούτεμβεργ έκαμε τάς δοκιμάς της πρώτης τυπογραφικής μηχανής.

είναι τόσο εύθηνόν. Με τό χρήμα, τό όποιον θα έχρειάζετο να αγοράση κανείς άλλοτε εν βιβλίον χειρόγραφον, σήμεραν καταρτίζει βιβλιοθήκην ίσως και χιλίων τόμων.

‘Η τυπογραφία εξήπλωσε τάς γνώσεις και συνήνωσε καλλίτερον από όλα τά μέσα της συγκοινωνίας τούς κατοίκους και των μάλλον άπομακρυσμένων τόπων.

© ΣΚΕΨΕΙΣ ©

Με την ήρεμίαν και την γαλήνην είμπορείτε να επιτύχετε πολύ περισσότερα πράγματα, παρά με τόν θυμόν και την όργην.

Πρέπει τό παιδί να είναι βέβαιον, δι’ είναι δυνατόν να του συγχωρήσουν είκοσι σφάλματα, παρά εν ψεύδος.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια από σελ. 134)

Ἡ ὑπερήτρια εἶχεν ὄλην τὴν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν εἶναι ἔτσι, δεσποινίς Καίτη; ἐνθυμεῖσθε μὲ ποιὰ καλοσύνη σὰς ἔβαλε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι τῆς καὶ μὲ ποιὰ προθυμία ἤρξατο πάντοτε διὰ νὰ σὰς φέρῃ λουλούδια καὶ νὰ μάθῃ πῶς εἰσθε; Γι' αὐτὸ σὰς λέγω, ὅτι ἡ δ. Εἰρήνη εἶναι πολὺ καλὴ, ἐνῶ ἡ μητέρα τῆς ὄλωσ διόλου.

Βλέπετε, ὅτι ἡ Μαριγῶ ἦτο ἀρκετὰ φλύαρος καὶ ὅταν ἤρχιζε νὰ ὀμιλῇ, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς τρόπος νὰ τὴν σταματήσῃ τις, κανεὶς, ἂν δὲν ἐτελείωνε μόνη τῆς.

Αὐτὸ, βέβαια, τὸ εἰξευρεν ἡ Καίτη καὶ τὴν ἀφινε νὰ ὀμιλῇ ὅσον ἤθελεν ἐκείνη.

— Ἄ! βέβαια, ἐνθυμοῦμαι! εἶπε μόνον ἡ κόρη.

— Ποιὸς νὰ λέγῃ, ὅτι ὄλεσ ἐκαίνεσ ἡ σέρρες, τὰ ἐπιπλα, ἡ ἐταξέρες, τὸ σπίτι, θὰ πωληθοῦν στὴν δημοπρασίᾳ! Λυποῦμαι φοβερὰ τὴν Εἰρήνην! Τώρα εἶναι πάμπτωχη. Πῶς θὰ πανδρευθῇ, σὲ παρακαλῶ; ποιὸς τώρα θὰ τὴν κυττάξῃ;

— Εἶναι ἀλήθεια! Πόσον φοβερὰ εἶναι ἡ θέσις τῆς κόρης αὐτῆς! εἶπε μὲ ἀληθινὸν πόνον ἡ Καίτη. Καὶ ξεύρεις τί ἔχουν τώρα σκοπὸν νὰ κάμουν ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ μητέρα τῆς;

— Τὸ παιδί τοῦ φωμα, ἀπήντησε μὲ προθυμίαν ἡ Μαριγῶ, μοῦ εἶπεν, ὅτι ἡ δασκάλισσά τους θὰ τὰς πάρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἀλήθεια, ἔμαθα καὶ ἓνα ἄλλο νέο: οἱ γονεῖς τῆς Νέλλης, τῆς συμμαθητρίας τῆς, φεύγουν καὶ αὐτοί. Ὁ πατέρας εὖρε μὴ πολὺ καλὴ θέσι καὶ φαίνεται, ὅτι εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος.

— Ναί, θὰ εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος, ἐπανέλαβε μηχανικῶς ἡ Καίτη, ἡ ὁποία ἐσκέπτετο ἄλλο πρᾶγμα. Ἀλλὰ, Μαριγῶ, ξεύρεις ποιὰ ὄρα θὰ γίνῃ ἡ δημοπρασία;

— Πῶς ὄχι; ἀπὸ τὴν μὴ μετὰ τὸ μεσημέρι ἕως τὸ βράδυ κατὰ τὴν συνήθειαν. Ὡ! πρέπει νὰ πάτε, δεσποινίς, θὰ διασκεδάσετε ἐκεῖ πολὺ.

— Δὲν ξεύρω ἂν πρέπη, ἂν θὰ ἐτολμοῦσα..., ἐφιθύρισε ἡ Καίτη, τῆς ὁποίας ἡ συνείδησις τῆς ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ζητήσῃ διασκεδάσιν εἰς αὐτὴν τὴν λυπηρὰν ὄραν τῆς ἀρχαίας συμμαθητρίας τῆς.

— Καὶ διατί νὰ μὴ πάτε; ἠρώτησεν ἡ Μαριγῶ, ἡ ὁποία δὲν καταλάμβανε καὶ πολλὰ πράγματα ἀπ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ αἰσθημάτων. Ὁ καιρὸς εἶναι ἐξαιρετός, ὄλο τὸ χωριὸν θὰ εἶναι ἐκεῖ καὶ θὰ πωληθοῦν μερικὰ ἐκτακτὰ ἐπιπλα, καὶ μάλιστα, σὲ πολὺ φθηνὰς τιμὰς. Ἐμπρός, νὰ πάτε, δεσποινίς. Ὁ πατέρας ἴσως θὰ σὰς ἀγοράσῃ κανένα κομψὸν κόσμημα διὰ τὴν κάμαρά σας ἡ Εἰρήνη εἶχε, λένε, πολλὰ εὐμορφὰ πράγματα.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΛΕΙΩ

ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΤΟΞΟΝ

Ἐν λαμπρὸν οὐράνιον τόξον ἔλαμπεν εἰς τὰ νέφη, οἱ δὲ ἄνθρωποι, βλέποντες αὐτό, δὲν ἠδύνατο, εἰμὴ νὰ τὸ θαυμάζωσι. Τὸ οὐράνιον τόξον ὄμως κατέστη τόσον ὑπερῶφανον, τόσον ματαιόδοξον, ὥστε δὲν ἠρκεσθη εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τὰ νέφη, ἀλλ' ἐπροχώρησε μέχρι τοῦ νὰ κανχῆται, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες δὲν εἶχον, ὡς ἔλεγε, τὴν ποικιλίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων του.

Ὁ ἥλιος ἤκουσε τοῦτο.

— Ἄ! ὠραῖόν μου οὐράνιον τόξον, εἶπε, δὲν θέλω νὰ διαφιλονεικήσω μετὰ σοῦ καὶ ἀποσύρομαι.

Ἐπεμψε δὲ τὰς ἀκτῖνας εἰς τὰ νέφη καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἐξηφανίσθη...

Ἀλοῖμονον! τὸ ἀτυχὲς οὐράνιον τόξον εἶχε λησιμονήσῃ, ὅτι ὄφειλε τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «'Ασ' Όλα».

Κατάλογος Ζ'

Table with 2 columns: Name and Price. Includes entries like 'Λευκὴ Ἄλεξ. Μολφίση', 'Βασίλ. Παπαδόπουλος', etc.

Ἐκ τῶν προηγουμένων καταλόγων Γρ. 263 26 1908 50 Εισπραχθέντα ἐν ὄλῳ Γρ. 2071 76

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

131.—Συλλαβόγραφος.

Ἄν τὸ πρῶτόν μου θαλήσῃσ κατὰ τῶν παθῶν νὸ σιτήσῃσ ἡ ζωὴ σου μοκαρία καὶ ἡ δόξα σιαινία Ἄν τὸ δευτερόν μου ὄμασ ὡς ἐπιλλάται ὁ νόμασ, δὲν πληρώσῃσ καὶ προσμένῃσ εἰς τὴν φολακὴν ἐμβαίνας Εἶμαι ὁ ὄμα τὸ ὄλον καὶ οὐχι ἐκ τῶν δεσπύλων, Μὲ εὐρίσκῃσ εἰς τὸν κλῆρον μετὰ τῶν καλογῆρων.

(Ἄσ. Ἐνδοξὸν μέλλον).

132.—Αἶνιγμα.

Ταῦ ἀλφοβήτου γράμματα δὲσ ἐάν ἐφῶσῃσ ἀπορῶν τῆς ἐποχῆσ εὐθὺς θὰ φανερώσῃσ

(Ἄσ. Λάκης Χρ. Ἀγγελίδης).

133.—Συλλαβικὴ ἀμφοστεοχίε.

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων δεσκατοῦσιν ἀγγιον θηρίων: ποιητόν — πόλις τῆς Θύβης — νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

(Ἄσ. Εὐστρ. Ἀσδράνης).

134.—Ἀετιή.

Νὰ ἀντικατασταθοῦν αἱ σιγμαὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰ ἀποταλῶνται δεσκατόσως ἡρώσ Τροίεσ, καθέσις σήμασ, διαγωνίως δὲ θεὰ καὶ βασιλεὺσ τῶν Περγίων.

(Ἄσ. Ὁδ. Δ. Μουράτης).

135.—Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἀμβέρση, τὸ Βερολίον, ἡ Μαδρίτη, τὸ Δουβλίον, τὸ Καλαὶ καὶ τὸ Ἀμβούργον, ἀπὸ μίον πέτρον δίδουν ἄλλη πόλις νὰ κτισθῇ μακρονή, ρομανική.

(Ἄσ. Δήμος Καζέτης).

136.—Πόνδισις.

Συνάψῃσ τρία γράμματα ἐκ τῶν κατὰ σιτήσων, γυναικα θάχῃσ δεστυχή. ἂν θέλῃσ δὲ καὶ λίθον.

(Ἄσ. Καρδιαλέτης).

137.—Ἐπιγραφή.

Τ Η Ι Ι Ο Ο Λ Α Κ Ν Α Ο Α Ι Ε Π Λ Ε Ν Ι Α Ι Τ Σ Ε Σ Ρ Σ Ο Ι Ο Φ Λ Σ

Νὰ ἀνογνωσθῇ ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή καὶ τὸ δηλωθῇ τινὲ τρόπο ἀναγνωσκῆται.

(Ἄσ. Σατανός).

138.—Γραμματόγραφος.

Εἰς πρῶτον διατίλλωσιν Ἐν γράμμα ἂν προσθέσῃσ, εὐθὺς τὸν παντοδύναμον θὰ βοῆσ καὶ ὁ ἀπορήσῃσ.

(Ἄσ. Γεώργ. Α. Μαρμάρης).

139.—Ἀναρέσιον.

Οἱ στατεροὶ ἀποταλῶν ἀρχαίων π ι η τ ῆ ν

γῶμα κρῶτος ἀρχαίος βασιλεὺς πόλις τῆς Γαλλίος κρῶτος ποταμὸς Ρωσίος νῆσος Αἰγαίου

(Ἄσ. Νικ. Δ. Θεοφίλης).

140.—Περίεργον.

— Ποία λέξις γράφεται μὲ τρεῖσ συλλαβὰσ καὶ προφέρεται μὲ μίον;

(Ἄσ. Ἀρρέσκου).

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΑΓΡΥΠΝΙΑ

Πάνω στην άκρα του βουνού το εκκλησάκι του Χριστού λαμποκοπά. Καντήλες, πολυέλαια, όλα είναι αναμμένα. Θα γίνη αγρυπνία για την υγεία της καλής αρχόντισσας, της Σπύρραινας Τασούλας, που γλύτωσ' από άσχημη αρρώστια. Και τρέχουν οι καλοί χωριάτες για να δεηθούν. Έξω νύκτα, μα ωραίο φεγγαράκι λαμποκοπά ψηλά στον ουρανό και φωτίζει μ' ένα θαυμάσιο φως το εκκλησάκι του βουνού, το περιτριγυρισμένο με πεύκα και κυπαρίσσια. Το εκκλησάκι γιόμισε. Οι ψάλτες και οι κανονάρχαι παίρνουν τās θέσεις των. Η πύλη ανοίγει. Το μίλημα παύει. Οι χωριανοί σηκώνονται. Μέσ' στη βαθειά σιωπή, από το βάθος του ιερού ακούεται ή βραχνή φωνή του ήγουμένου — γιατί το εκκλησάκι είναι μοναστήρι — που βάζει εύλογο λόγο. Από το ανάλογο ο γυιός της Σπύρραινας, ο Κώστας, το παινιμένο του χωριού παιδί, που πηγαίνει τώρα στο γυμνάσιο της πόλης και που το χειροτόνησε αναγνώστη ο μητροπολίτης στην πανήγυρι του χωριού, διαβάζει τον εξαψαλμο.

Ο παπᾶς από μέσα διαβάζει της εύχης μυστικά, απ' έξω ο αναγνώστης με τόνο τον εξαψαλμο κ' οι χωρικοί σταυροκοπούνται. Ο εξαψαλμος τελιώνει, ο παπᾶς δέεται: «Έν ειρήνῃ του κυρίου δεηθώμεν. Υπέρ υγείας της δούλης σου Τασούλας, του κυρίου δεηθώμεν». Η δέησις τελιώνει, για ν' αρχίσουν τ' ατέλειωτα τροπάρια, που διακόπτονται με κάποτε για ν' ψιθυρίση ο καλόγερος: «Υπέρ υγείας της δούλης σου Τασούλας...»

Και εξακολουθούν οι ψαλτάδες και τα ατέλειωτα τροπάρια, που αντηχούν στην έρημιά του δάσους, κοντά στο όποιον βρίσκεται το μοναστήρι του Χριστού. Τα παιδιά, που τάφεραν οι μανάδες των για την χάρι, κοιμούνται ήσυχα-ήσυχα στις άγκαλιές των και τα νανουρίζει το νυσταγμένο τροπάρει του ψάλτη και το βαρὺ ἰσοκράτημα τῶν παιδιῶν. Μερικὲς γρηῃς κἀμνον ἀτελείωτες μετάνοιες. Άλλοι ἀπάνω στὰ στασίδια κοιμούνται. Μεσάνυχτα πέρασαν, κοντεύει νὰ ξημερώσῃ και ἡ ἀγρυπνία τελιώνει.

«Δι' εὐχῶν...», ψιθυρίζει νυσταγμένα ο παπᾶς, «ἀμήν» λένε οἱ ψάλτες και ο κόσμος γυρνᾷ στὰ σπίτια του. «Νῦν ἀπολύεις...» μουρμουρίζει ο καλόγερος, βγάζοντας τ' ἀμφιά του, και πάγει νὰ κοιμηθῇ.

ΔΗΜ. Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΡΥΔΟΤΣΕΦΛΟΝ

Γηραιὸς κόμης ἤγάπη πολὺ τὴν ἀλήθειαν και τὴν δικαιοσύνην. Μερικοὶ ἄνθρωποι κακοὶ ἦσαν δι' αὐτὸν τὸν λόγον τόσοσ ἠρεθισμένοι ἐναντίον του, ὥστε ὠρκίσθησαν νὰ τὸν φονεύσωσιν. Ἐπλήρωσαν, λοιπόν, ἓνα φονεῖα, ὅστις θὰ ὑποχρεούτο νὰ τὸν δολοφονήσῃ.

Ο εὐγενὴς κόμης δὲν περιέμενε τὸν κίνδυνον, ὅστις τὸν ἐπαπειλοῦσεν. Οἱ ἀνεπιμὸι του, παιδιὰ πολὺ ἀξιαγάπητα, ἦλθον τὴν ἐσπέραν πλησίον του. Εὐχαριστημένοι ἐν μέσῳ αὐτῶν, τοὺς ἔδωκε μῆλα, ἀπίδια και καρῦδια.

Όταν ἐφυγον, ἠθέλησε νὰ ἀνακαυθῇ, ἀφέθη εἰς τὴν προστασίαν του Θεοῦ και ἀπεκοιμήθη με ψυχικὴν γαλήνην. Ἐν τούτοις, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ φονεὺς, ὅστις κρυφίως εἶχεν ἐμβεῖ εἰς τὸ μέγαρον, εἰσῆλθεν ἡσυχῶς εἰς τὸ δωμάτιον. Ὁ καλὸς κόμης ἐκοιμάτο. Μία μικρὰ λυχνία ἔκαιε πλησίον τῆς κλίνης του. Ὁπλισμένος δι' ἐνὸς ἐγχειριδίου ὁ φονεὺς, σηκώνει τὸν βραχίονα και τὸν πλησιάζει. Ἄλλ' αἰφνιδίως ἠκούσθη ἐντὸς του δωματίου ἐν τόσον βίαιον τρίξιμον, ὥστε ὁ κόμης ἐξύπνησε. Σηκώνεται, βλέπει τὸν φονεῖα, ἀρπάζει τὸ πιστόλιον, τὸ κρεμασμένον πλησίον τῆς κλίνης του εἰς τὸν τοῖχον, και τὸν σημαδεύει. Ὁ κακούργος ἐφοβήθη, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ ἐγχειριδίον του και ἐξήτησε χάριν. Ἐπυλακίσθη, ἐν τούτοις, και ἠναγκάσθη νὰ φωνερώσῃ τοὺς συνεόχους του. Ὁ κόμης ἔβλεπε ἀμέσως ἐκείνον, τὸ ὅποιον εἶχε παραγγίλει τὸν κρότον, που ἤκουσε. Παρητήρησε, ὅτι ἀπὸ ἐν ἐκ τῶν παιδιῶν εἶχε πείσει κερυδοτσεφλον ἐπὶ του σανιδώματος και ὅτι ὁ φονεὺς εἶχε πατήσει ἐπάνω εἰς αὐτό.

— Δίκαιε Θεὲ! Ἐποίησ' τοιοῦτοτρόπως, ὑπὸ τὴν πρόνοιάν σου, ἐν κερυδοτσεφλον με ἔσωσε τὴν ζωὴν και παρέδωκε τοὺς κακούργους εἰς τὴν ρομφαίαν τῆς δικαιοσύνης.

Συμπέρασμα: Ἐκ τούτου διδασκόμεθα, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πανταχοῦ παρὼν και ὅτι δὲν ἀφίνει τοὺς κακοὺς νὰ ἐκτελῶσιν τὰ ἀπαισία αὐτῶν ἔργα, ἀλλὰ τοὺς τιμωρεῖ. Οὐδεὶς ὑπέρχεν ἐκεῖ, ἵνα ἐμποδίσῃ και συλλάβῃ τὸν κακούργον, ὁ Θεὸς ὁμοῦς ἐπηγγύεται ἐπὶ του δικαίου.

(Μετάφρασις) ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΑΛΑΝΤΖΙΑΟΥ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Βορριάς φνοῖει, βρέχει ραγδαίως, ὄλοι σπεύδουν στὸ σπῆτι δρομαίως· ὁ πλοῦσιος πάνω σὲ προσκεφάλι, ἔξ' ἡ φτωχιά παγώνει μοιραίως και τὴν κτηνᾶ ἡ ἀνιμοζάλη.

— Εἴμ' ἡ ζητιάνᾶ· ἄν τὰρα φθίνω σῆς πόρτις σας, πλοῦσιοι, και σβένω, γιὰ τὸ παιδί μου τοῦτο τὸ κᾶνω, κ' ἄν βλασημίᾶ ἴσως σβένω, πιστεύσατέ με δὲν ἀμαρτάνω.

Πλοῦσιοι! δῶστέ μετ' ἐλεημοσύνη· εἴθε τὸν βίον σας νὰ λαμπρύνῃ ἡ δόξα κ' ὁ δ.μ. ἐπιθυμῆτε· νὰ μὴ γνωρίσῃτε τὴν ἀλοχίνη, ψαμί ἀπ' τοὺς ἄλλους νὰ ζητήτε!

ΣΤΑ ΚΑΜΜΕΝΑ

Μιά ἐνθύμησι, που με κάμει ν' ἀνατριχιάζω σὺν τὴν θυμοῦμαι, εἶναι αὐτή, που θὰ σᾶς πῶ:

Μιά μέρα μ' ἔστειλε με τὴν ὑπηρετριά μας ἡ μαμὰ νὰ πᾶμε σὲ μιὰ πτωχὴ οἰκογένεια, που καθότανε στὰ καμμένα. Ὁ δρόμος, τὸ στενὸ δρομάκι, γεμάτο ἀπὸ λάσπες, τελείωνε ἐκεῖ. Δὲν ὑπῆρχαν σπῆτια· μιὰ καλύβα ἐδῶ, ἓνα ἐρείπιο περὶ πέρα.

Περνώντας ἀπὸ μιὰ καλύβα, ἀκούσαμε σπαρακτικὲς φωνὲς κάποιου μωροῦ. Στὴν ἀρχὴ δὲν δώσαμε σημασία. Ἡ φωνὲς γίνονταν ἀγριότερες. Δὲν βάσταζα ἔσπρωξα τὴν μισοανοιγμένη πόρτα. Ὡ! τί εἶδα! Τὸ μόνο στολίδι τῆς ἦσαν οἱ τέσσαρες τοῖχοι και σὲ μιὰ γωνιά ἦτο ἡ ἀνεμόκουνα τοῦ μωροῦ. Κάνει δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τὸ κεφαλάκι του, κρεμασμένο ἀπὸ τὴν κούνια, ἐνώνετο με τὸ σωματάκι του τὸ δλόγγυμο, σὺν μιὰ κλωστή. Ἦτο παχουλό. Τὰ μαῦρα ματάκια του μᾶς κύτταζαν, ἐνῶ συγχρόνως ἐκλαιγε, ἐπειδὴ φαίνεται, ἔβλεπε ξένα πρόσωπα. Τὸ ἔβαλα στὴν κούνια και, γιὰ μεγαλειτέρα ἀσφάλεια, τὸ ἔδεσα μ' ἓνα σχοινί, που τὸ ἤρα κάτω, και ἐφύγαμε.

Μιά γυναίκα ἐρχότανε ἀπὸ μακριὰ κουράσμενη μ' ἓνα τουρβά στὴ ράχι.

- Τί γυρεύετε ἐκεῖ; μᾶς ρώτησε.
- Εἶσαι ἡ μητέρα του, τῆς λέγω;
- Ναί, μου ἀπαντᾷ και τῆς διηγήθηκαμ τὰ καθέκαστα.

Αὐτὴ ἀνεστέναζε και εἶδα δύο δάκρυα νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς. Ἡ φωνὲς ἔξακολουθοῦσανε δυνατώτερες· ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ἔκανσαν διαμιάς.

— Θα κοιμήθηκε, μᾶς εἶπε.

Ἦρχισε τότε νὰ μᾶς διηγῆται τὴν πτόχεια τῆς και σὲ κάθε λέξι ἔβλεπα και ἓνα δάκρυ νὰ κοιλᾷ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς· τὴν λυπήθηκα τόσο, ὥστε τὴν ἔδωσα ὅ,τι πρόωρισα γιὰ τὴν ἄλλην οἰκογένειαν...

Ἐπιστρέψαμε και ἀπὸ μεγάλη περιέργεια νὰ δῶ τὸ μωρό, που κοιμότανε, μῆμα κ' ἐγώ.

Μιά φωνὴ σὺν λυγμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς· ἐπλησίασα. Ὁχρὸ τώρα με ἠλλοιωμένα μάτια ἦτανε στὴν ἴδια στάσι. Ἐκείνη ἔπρεε ἐπάνω στὴν κούνια και ἀρχισε νὰ κλαίη. Αἴφνης, ἡ μητέρα σηκώνεται και ἔκαμε ἓνα κίνημα—που ἀκόμη φοβηθήκαμε και μεῖς—και ὕστερα ἀπὸ ἓνα νευρικό γέλιο με λέγει:

— Πέθανε! γλύτωσε!

Κατόπι, σοβαρεύοντας διαμιάς, με λυγμούς, που φούσκωναν τ' ἀδυνατισμένο τῆς στήθος, μου ξαναλέγει:

— Ἦταν τὸ τελευταῖό μου! Εἶχα ἄλλα δύο, εὐμορφα σὺν τὰ τριαντάφυλλα, και μου πέθαναν. Κοιμούνται ἐκεῖ κάτω σ' ἐκείνο τὸ χορταριασμένο κηπάρι. Τὸ βλέπετε; ἐκεῖ θὰ τὸ θάψω κ' αὐτό.

Και, παίρνοντας τὸ δόλιο νήπιον, πήγε νὰ τὸ θάψῃ κ' αὐτὸ με τὰ χέρια τῆς.

Όποιος δοκιμάσει τόσες πολλὲς πίκρες και ἀλλεπάλληλες, στὸ τέλος περὶ τὰ μάτια του στερεῦσιν και δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ κλάψῃ τοὺς ἀγαπητοὺς του, ἐνῶ ἡ ἀπάθει σιγά-σιγά κυριεύει τὴν βασανισμένη ψυχί.

© 1938

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Η' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Οι λύται των Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ἐλυσαν καὶ τὸς 30 ἀσκήσεις :

Ἑλλη Παντελεοντίδου, Ἠλέκτρα Α. Γεωργίου, Σμερῶ Παντελεοντίδου.

Κ. Α. Μέγαλος, Κωνσ. Ι. Τζουβος, Μιχ. Ν. Χάτος.

Ἄρθος τῆς Πηγῆ-ἤρου, Λευκὸν Ἴον.

Ἐλυσαν 29 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀγγελικὴ Μετοξᾶ, Βασιλικὴ Δαμηλίδου, Ἡθ. Φλεμ. Ι Γιαννακοῦλα, Ἐλένη Α. Σελῶσα, Εὐαγγελία Μίχα, Εὐγενία Μίχα, Ἰωάννα Γ. Κολλοῦτο, Καλλιόπη Σ. Μολφῆση, Σοφία Πολάτων, Ἰωάννη Μαυρογορδάτου, Φιλομήλα Βουσιῶση.

Ἀλέξ. Δ. Καλοβιδούρης, Ἀλέξ. Σ. Μολφῆσης, Ἀλέξ. Σ. Σιδεράς, Δημ. Παραπαντόπουλος, Δημήτρ. Σ. Ἐλευθερίου, Μίμης Μίχα, Παναγ. Π. Τάχαρης, Σαρκοῦλη Μιχαηλίδης.

Ἀγριολούλουδο, Κουκουρίκος, Ναυτοπούλα, Παπαροθίνα, Πληγωμένος χαρτοετός.

Ἐλυσαν 28 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Αἰκ. Α. Καλοβιδούρη, Αἰκατέρ. Ι. Κόντου, Αἰκ. Α. Ζαχαριάδου, Αἰμιλ. Μ. Σαρπηλίδου, Ἀνδρονίκη Π. Κυριακίδου, Ἄννα Βαφιαδου, Ἄννα Καυλέρη, Ἄννα Κιτανίδου, Ἀργυρῶ Τανουδῆ, Ἐλένη Κιτανίδου, Ἐλένη Χρ. Τριανταφυλλίδου, Ἐλπινίκη Π., Ἰωάννα Β. Παπαγιώργου, Μαρτιάνθη Δούμα, Σανθίππη Τσατσικα, Σοφία Ε. Ζημοπούλου, Χρυσὴ Καλλιᾶ.

Ἀθ. Σ. Καρασταμάτης, Γ. Θεοτοκάς, Γεώργ. Η. Μαρίνος, Γεώργ. Χρ. Τριανταφυλλίδης, Δημ. Π. Δούμας, Ἰαν. Ι. Ζιγανίσης, Ἰσιδώρος Π. Κάλφα, Κωνσ. Σ. Μοῦλης, Μιχ. Ἰγνατιεῖδης, Νικόλ. Θ. Θωμάδης, Νικόλ. Σούβλας, Σ. Καλογιαννίδης, Χαρίλαος Ζημεριάδης, Χρῆστος Δ. Βιολιάδης.

Ἀγγελος τοῦ παραδείσου, Ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, Ἄρθος Μαῖου, Ἀρσένια, Ἀφροστειραγμένο κήμα, Γερμ-ἄημος, Ἐργός δελφίν, Κόμα τοῦ Αἰγαίου, Φίλημα τοῦ κήματος.

Ἐλυσαν 27 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀγγελικὴ Μαυροκουρῆ, Αἰκατέρ. Κ. Μαίμαριδου, Ἀνδρονίκη Ἀντισκοπούλου, Ἀμαλία Γ. Σαρφοῦλου, Ἀναστασία Ε. Ζημιανίδου, Ἄννα Κ. Μαίμαριδου, Ἀσιόλανθη Κουτροπούλου, Βαλεντίνη Ν. Νικολίδου, Βεατρίκη Ἀ. Σκαριδου, Δημήτρα Χ. Παπᾶ, Δωρ. θία Σ. Δημητριάδοπούλου, Ἐλένη Α. Καϊρακίδου, Ἐλένη Λαζαρίδου, Ἐλένη Μαδοτητοῦ, Ἑλλη Μ. Σακελλαρίδου, Εὐδοκία Σακελλαρίδου, Εὐτέρπη Α. Παπαδοπούλου, Εὐτυχία Μ. Χαλοπούλου, Θάλια Κυβερνοῦλου, Θάλια Γ. Λεοντίδου, Θεοφανώ Παπᾶ, Ἰουλιᾶ Ν. Χρυσόβεργη, Κική Ν. Κωνσταντινίδου, Κλεώ Ν. Καρατζᾶ, Κυριακὴ Π. Χρυσογιάννου, Λουκία Γεράκη, Μαγδαληνὴ Ν. Χρυσόβεργη, Μαρίνα Ν. Νικολίδου, Μαρία Α. Αποστολίδου, Μαρία Ι. Ἀσδράνη, Μαρία Α. Θωμάδου, Μαρία Π. Κωνσταντινίδου, Μαριάνθη Β. Κοσμειδου, Μαρίνα Ἀντισκοπούλου, Μαργαρίτα Ν. Καρατζᾶ, Ματθίλδη Σ. Σπορίδου, Φ. Α. Μανωλάκογλου, Φωτεινὴ Δημητριάδου.

Γεώργ. Μ. Ζάρβανος, Γεώργ. Ζουλιδῆς, Γεώργ. Θ. Λουσιῶσης, Δ. Καλογιαννίδης, Δημ. Κ. Παλάκης, Δημ. Ν. Μηλιάτης, Εὐστ. Ἰκαλλίας, Θεοδ. Α. Διατσέντος, Θεοσ. Β. Ἀρβανιτιδῆς, Τζιλιῆς, Ἰππάρχ. Ν. Παρασκευαΐδης, Ἰωάνν. Νισέριος, Ἰωάννης Πόπεβις, Κ. Γ. Αἰθλῶνας, Κωνσ. Α. Κομιτάκης, Κωνσ. Τζέλλας, Κωνσ. Φωτιάδης, Κωνσ. Π. Χανόγλου, Μαρτινός Θ. Λουσιῶσης, Μιχ. Α. Σερμάδης, Νικ. Γ. Γεωργίου, Νικ. Ἐθνοπούλου, Νικ. Κ. Ζημεριάδης, Παναγ. Ε. Βουρβούρης, Παῦλ. Π. Παντελεοντίδης, Σ. Κ. Δημητριάδης, Σ. Π. Χρυσογιάννης, Σπυρ. Στοιμαῆς, Φάτ. Τσόχουλης, Χαρίθ. Ν. Νικολαΐδης.

Ἀεροναύτης, Ἀθιγγανίς, Ἀνθοφόρος κἀνιστρον, Ἀτρόμητος λίαν, Ἀτυχὴ Ἰσκαμειδῆς, Γεω. Χόλμας, Λάβνη Ἀφροστειραγμένο ἄρμα, Ἐρημοπούλα, Ἴον, Καλὸς ἀναγιγνώστης, Καταγορημένη σινδρομήτρια, Κόμα τοῦ Βοσπόρου, Λευκὴ μαργαρίτα, Λογίατατος, Λευκῆσιτη, Ναύτης τοῦ Αἰγαίου, Σανθὸ ἄγγελακι, Στανιάς, Ταυρομάχος, Τερπίλα, Χρυσόφωτη ἑλιόδα, Ὀσείνιος νοῦς.

Ἐλυσαν 26 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Αἰκατερίνη Ἰωαννίδου, Ἀλεξάνδρα Γαϊάκη, Ἀργυρῶ Ζαγνή, Βιλαμίνη Γουζαγορίδου, Εἰρήνη

Α. Χιωτοπούλου, Ἐλένη Μαυροφειδου, Ἐλένη Σεντεριάδου, Ἐλισάβετ Κοντοπούλου, Ἐλισαβέτα Ἰωαννίδου, Ἐλλη Πετροπούλιδου, Εὐαγγελία Κασάλα, Θεανώ Ἰωαννίδου, Θεοφανώ Μπαχλα, Ἀμαλία Καλλοῦση, Μαρία Πιάγκου, Μαρίνα Κουκοπούλου, Μαρία Νικολάου, Μαρίνα Α. Σοφιοπούλου, Ὀλγα Τσίμη, Οὐρανία Μαυροφειδου, Ρεβέκκα Κοντοπούλου, Ρεδοθία Πορσανίδου, Σπυρῶ Κ. Τσίμη, Στυλιανὴ Κ. Κορκοβάδου.

Ἀθανάσιος Τερλίδης, Ἀλεξάνδρος Ε. Μαυροματῆς, Αν. Σ. Ραυτιόπουλος, Ἀναστάσιος Π. Ζαΐτης, Ἀνδρέας Χρ. Ζαχόπουλος, Ἀντώνιος Δ. Μουρατίδης, Ἀπόστολος Δ. Ποταμιάνης, Βέραν Μ. Φωτιάδης, Γεώργιος Παπαδόπουλος, Δημ. Κ. Ζαγνή, Δήμος Καζίκης, Εὐαγγέλιος Κ. Ζαγνή, Ἰωάννης Καλάβριος, Κ. Β. Ἀρβανιτιδῆς, Κ. Π. Ἰαροβιτῆς, Κωνσ. Θεοδωρόπουλος, Κωνσ. Ι. Ἰωσηφίδης, Κωνσ. Α. Καλοβιδούρης, Κωνσ. Ν. Σαρφοῦλου, Μ. Σ. Γούσης, Νικόλ. Κ. Σκαρμπούνης, Σπυρῶν Ζ. Ροδόπουλος, Σπυρ. Ἡρ. Τσίμη, Πλάτων Ι. Τσαλαρίδης, Πολυχρ. Ν. Δημόπουλος, Πρόδρομος Ι. Τσιτσόγλου, Ρόδος Θ. Θεοδωρόπουλος, Σοφοκλῆς Χ. Δημητριάδης, Σταύρος Ν. Μαργαρίτος, Τσιτῶς Θ. Χαρισσοπούλου, Φώτιος Μ. Ἀλεξανδρίδης, Χρυσόσι. Ἡρ. Τσίμη.

Ἀμαρτυρία, Ἀνοιχτάκη προία, Ἀτρόμητο ταυτόπουλο, Γερμανικὴ καρδ.α. Ζιζῆς, Ζιζάνιον Ἰσκαμειδῆ, Κέλαση, Λευκὴ περιστέρα, Μικρὸς Καισαρῆς, Μικρὸς καίς, Νερόδα τοῦ γαλοῦ, Τίγρις τῆς Ἀσίας, Χάχος τοῦ Μαυροχωρίου, Χιωτοπούλα, Χρυσόπτερος ἀετιδῆς.

Ἐλυσαν 25 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Αἰκατε. Ἀποστολίδου, Ἄννα Γ. Κασιάνογλου, Ἄννα Ι. Μαυρίδου, Ἀσπασία Γ. Παπαδοπούλου, Γεωργία Χ. Τερλίδου, Ἐλένη Θ. Γιάτη, Ἐλένη Τσαλακῆ, Ἐλένη Χ. Χρησίδου, Εὐα Νικολάου, Εὐφροσύνη Δ. Μαγεροπούλου, Μαρία Θ. Βαφιαδου, Σπυρῶν Λαζαρίδου, Φιλομήλα Τσαλακῆ, Χρυσάνθη Κιλιάνθη.

Αἰμίλιος Δ. Μαγεροπούλος, Βασίλειος Ο. Κυροπούλου, Γεώργιος Σ. Δερίδης, Γεώργιος Θεοδωρίδης, Δημήτριος Γ. Καλιάνογλου, Εὐαγγέλιος Καραβῆς, Εὐσταθῆς Ἀσδράνης, Θεοδόσης Ι. Μαυρίδης, Ἰωάν. Σ. Ἀδαμδίου, Ἰωάννης Γ. Μπαχλας, Ἰωάννης Γ. Νικολαΐδης, Κωνσ. Ν. Ζαχαροπούλου, Κωνσ. Θεοδωρόπουλος, Λάμπρος Θ. Γιάτης, Νικηφόρος Μιόν, Νικόλαος Ε. Καλιφάτης, Νικόλαος Δ. Κοντοπούλου, Νικόλαος Σ. Κούμας, Σταύρος Ν. Κυριακῆ, Σπυρ. Ε. Πάου.

Ἐλικονιάς, Θῆμα τοῦ φθόνου, Κροκόδειλος τοῦ Νεῖλου, Μερσδάνη γαζία, Ρωμαροπούλα τῆς Ρωδοῦνης, Φλέγας κίσα, Χαριτόβροτος χρυσαλλίς, Χρυσάλλης τῶν ἀνθέων.

Ἐλυσαν 24 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Ἀγλαΐσα Τζιρᾶ, Αἰκατε. Κ., Ἀλκιόνη Ι. Τριανταφυλλίδου, Ἐλένη Θ. Βαλιγροδινῶ, Ἐλένη Σ. Φιλακτοπούλου, Εὐαθία Μαλλινουπούλου, Μαρίνα Σ. Καζέπογλου, Μαργαρίτα Σ. Κωνσταντινῶ, Μαρία Σπυρῶ, Πουλχερία Γ. Καραβῆς.

Ἡλίας Πολυχρονιάδης, Ἰωάννης Θ. Μαυρίδης, Ἰωάννης Κ. Χ. Ἰωάννου, Κωνσ. Δ. Γουζαγορίδης, Μιχαήλ Ι. Σπυρδουλάδης, Μιχαήλ Δ. Τσαλακῆ, Νικόλ. Π. Δαραβίγας, Νικόλ. Ο. Κυροπούλου, Νικόλαος Ὀδυσσεύς, Π. Κωνσταντινίδης, Σπυρῶν Παναγιώτου, Χρυσάνθος Κ. Βαλασιδῆς.

Βοναπάρτης Ναπολέον, Ἐργατικὴ χρυσαλλίς, Ζιζάνιον Ἐλικονιάς, Θεραπευτικὸς, Κομήλια, Μή μελημονῆς, Φασοκλή.

Ἐλυσαν 23 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Εὐτέρπη Μάλλις, Μοῖρη Π. Σφέρα, Ἀνδρέας Ι. Σερραφειδῆς, Ἰσιδώρος Τζέλλας, Κλεταμνήστρα, Μαγεμένο ἀερογιόλα, Μάγος τῆς οἰκουμένης, Οἰδίσιος, Σέρλοκ Χόλμς, Σελωβόμένο πουλάκι, Ὀρῶσι Ζαγνήδης.

Ἐλυσαν 22 ἐκ τῶν ἀσκήσεων :

Δίοσκου Α. Κροκοδείλου, Ἐλισάβετ Ι. Παπαδοπούλου, Καίτη Ε. Παρασκευαΐδου, Μαρία Γούνη.

Ἄν. Κ. Καραβῆς, Ἀθηνῶν Γ. Βαλιγροπούλου, Γεώργιος Χ. Ἀγγελίδης, Θεοδ. Ἀπόστολος Α. Θωμάδης, Πτολεμ. Τζιζόπουλος.

Δέχομαι τὴν Φοίβην Γαβριηλίδου εἰς τὸν φιλικὸν κύκλον μας καὶ τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὰ αἰσθη- ματὰ τῆς.

Προτιμῶ τὸ ψευδώνυμον Ἀνθισμένη Παιδίς, διότι τὸ ἄλλο ἐχρησιμοποιήθη.

Ὁ Α. Κωνσταντινίδης καταγγέλλει, ὅτι ἡ ἐπ' ἀριθμὸν 111 ἀσκήσις εἶναι ἐξ ἀντιγραφῆς. Καλῶ τὸν ἀποστολέα τῆς νὰ μᾶς ἀπολογηθῆ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ ἢ νὰ διαψεύσῃ τὸ σφάλμα του.

Εἶναι αὐτὸ, ποῦ ἐφαντάσθη, δίκαια κριτὰ. Δημοσιεύομεν τὰς λύσεις μίαν ἑβδομάδα ἀργότερα καί, συνεπῶς, καὶ τοὺς λύτας, διὰ νὰ προφθάσῃ καὶ αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσται νὰ μᾶς στείλουν τὰς λύσεις των. Τὸ Παιδικὸν πρέπει ἐξ ἴσου νὰ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν ἐπαρχιῶν, καθὼς καὶ τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Χάριν αὐτῶν, λοιπὸν, κόμνομεν αὐτὴν τὴν καθυστέρησιν καὶ νομιζομεν, ὅτι κἀνεὶς δὲν θὰ παραπονεθῆ δι' αὐτὸ.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλω εἰς τὴν Ἀιμιλίαν Λάρδα, τὴν ὁποίαν συμβουλεύω τὰ μάθη νὰ βλέπῃ καὶ τὰ συγκρίνῃ, τόσον μόνον — τὴν Ἀκοιμητοῦ σκίτην, ὡς τὸν τὸ ψευδώνυμον καὶ τὸ ἔργον σου — τὴν Φλωρεντιανὴν Ν. Ποσάντζη, ὡς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προτίμησίν σου — τὴν Σγουρομαλλοῦ, τῆς ὁποίας δέχομαι τὸ ψευδώνυμον — τὴν Μαρίαν Α. Διμήλου, ἢ ὅποια συγκαίρει τὸ Παιδικὸν διὰ τὴν φιλόφρονον δουλίαν σου — τὴν Ἀνθισμένην ἀμυγδαλίαν — τὸν Νικόλ. Καλλινοῦδον — τὸν Μερσίλον — τὴν Ρεβέκκα, ἔλαβον τὰς ἀσκήσεις σου — τὴν Φ. Α. Μανωλάκογλου, δὲν μ' ἄρσεν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἔκλεξε κἀνὲν ἄλλο — τὸν Ε. Σ. Χρυσανθόπουλον, ὁ ὁποῖος καταγγέλλει ὡς κλοπιματίας τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις 82 καὶ 87 — τί λέγουσιν αἱ ἀποστολεῖς των; — τὴν Μερσίμη ἀβραν, ἐγκρίνω αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον — τὸν Ἀριστοῦδον Ν. Μαυρίδην, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὸν πρὸς τὸ Παιδικὸν ἐνθουσιασμόν του — τὴν Ἀναστασίαν Ι. Ζαχαριαδου, ἔλαβον τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου — τὴν Εἰρήνην Σακελλαρίδου, ἢ ὅποια μᾶς ἐνθαρρύνει εἰς τὴν πρὸς τὰ ἄπορα πτωχὰ βοηθίαν — τὴν Ἀγλαΐσιν Χ., τὴν ὁποίαν πληροφορῶ διὰ δὲν γίνονται ἐγγραφαὶ οὕτως μόνον εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν, οὕτως μόνον εἰς τὸ Παιδικὸν, ἐκτός διὰ τὰ σχολεῖα — τὸν Πληγωμένον χαρτοετόν, ποῦ δὲν τὸν λομονῶ — τὸν Ὑπερήφανον λέοντα, τοῦ ὁποῖου ἀναμένα τὰ ἔργα — τὸν Ἀεροπτόν, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς του — τὸν Σπυρῶν Πολίτην, Ι. Φωριῶδην καὶ Π. Κωνσταντινίδην, τοὺς ὁποῖους εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδίαν των καὶ πληροφορῶ διὰ τὸ Παιδικὸν θὰ κἀμν κἀτα ἄλλο καλλίτερον ἀκόμη — τὸν Δικηγόρον τῆς νεολαίας, ποῦ συγκαίρει ὅλους τοὺς ἡρώας τῆς «Μικρᾶς Ἀποικίας» — τὴν Εὐαγγελίαν Θ. Μίχα, ἢ ὅποια δὲν ἐκράτηθη ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράσῃ καὶ αὐτὴ τὰ πρὸς τὸ Παιδικὸν αἰσθημὰτά της — εἰς τὴν Χιωτοπούλαν, τῆς ὁποίας ἔλαβα ἐπ' ὄψει τὴν πληροφορίαν — τὴν Ἡγελίτην Παπουργῆ, ἢ ὅποια ὀνομαζοῖται τὸ «Ἀπ' Ὀλα» ποιητὰ πνευματικῶν τῶν ἀναγιγνωστών του — τὴν Μαρίαν Παπᾶ-Ἀγγίλου, τῆς ὁποίας ἐλάμβανον τὰ ἔργα — τὸν Ἀθανάσιον Καραστομάτην, τὸν γοητευμένον διὰ τὴν ποικίλην ὄλην τοῦ Παιδικοῦ — τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ Ἀριστίαν Μαλλῆ, μὲ τὰ καλά των αἰσθημὰτα — τὸν Τιμολέοντα Κ. Ζιζῆν, εἰς τὸν ὁποῖον συνιστῶ νὰ μὴ γράψῃ εἰς ἐν φύλλον πολλὰ πράγματα.

Πληροφορῶ ὅλους ἐμείνονας, ποῦ μᾶς στέλλουν συνεργασίαν, ὅτι, διὰ τὰ ἐγκρίνονται τὰ ἔργα των καὶ νὰ προτιμῶνται, δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον καλὰ, ἀλλὰ καὶ κατὰ σύνεσιν. Ἐπίσης δὲ θὰ προτιμῶνται τὰ πρῶτότερα καὶ κατὰ δεύτερον λόγῳ τὰ ἐκ μεταφράσεως.

Ἀγγέλλω σήμερον ὅς ἐγκρίθησαν τὰ ἑξῆς ἔργα : «Ἡ γεμιστικὴ» Ε. Σ., «Ὁ ἄρθος τῆς ψυχῆς μας» Δ. Κορᾶ, «Ἀληθινὰ διήγημα» Κ. Σαλβέρου, «Ἡραϊκὸς παιδίον» Τοξότου, «Ἡ οὐκνοῦλα τοῦ ὄφρατος» Εἰρήνης Ἰωαννίδου, «Αἱ ἐν γέφυρ ἀιόνας» Γεωργ. Σ. Ἡλιάδου.